

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2023/C 155/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* . . . . .

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2023/C 155/02

Sprawa C-682/20 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 marca 2023 r. – Les Mousquetaires, ITM Entreprises SAS/Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej [Odwołanie – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Decyzja Komisji Europejskiej nakazująca przeprowadzenie kontroli – Środki zaskarżenia przebiegu kontroli – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do skutecznego środka prawnego – Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 – Artykuł 19 – Rozporządzenie (WE) nr 773/2004 – Artykuł 3 – Rejestrowanie przesłuchań przeprowadzonych przez Komisję w ramach prowadzonych przez nią dochodzeń – Początek dochodzenia prowadzonego przez Komisję] . . . . .

2

2023/C 155/03

Sprawa C-690/20 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 marca 2023 r. – Casino, Guichard-Perrachon, Achats Marchandises Casino SAS (AMC)/Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej [Odwołanie – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Decyzja Komisji Europejskiej nakazująca przeprowadzenie kontroli – Środki zaskarżenia przebiegu kontroli – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do skutecznego środka prawnego – Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 – Artykuł 19 – Rozporządzenie (WE) nr 773/2004 – Artykuł 3 – Rejestrowanie przesłuchań przeprowadzonych przez Komisję w ramach prowadzonych przez nią dochodzeń – Początek dochodzenia prowadzonego przez Komisję] . . . . .

3

2023/C 155/04	Sprawa C-693/20 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 marca 2023 r. – Intermarché Casino Achats/Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej [Odwołanie – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Decyzja Komisji Europejskiej nakazująca przeprowadzenie kontroli – Środki zaskarżenia przebiegu kontroli – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do skutecznego środka prawnego – Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 – Artykuł 19 – Rozporządzenie (WE) nr 773/2004 – Artykuł 3 – Rejestrowanie przesłuchań przeprowadzonych przez Komisję w ramach prowadzonych przez nią dochodzeń – Początek dochodzenia prowadzonego przez Komisję]	4
2023/C 155/05	Sprawa C-695/20, Fenix International: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 28 lutego 2023 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) – Zjednoczone Królestwo] – Fenix International Limited/Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs [Odesłanie prejudycjalne – Uprawnienia wykonawcze Rady Unii Europejskiej – Artykuł 291 ust. 2 TFUE – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 28 i 397 – Podatnik działający we własnym imieniu, ale na rzecz osoby trzeciej – Dostawca usług świadczonych drogą elektroniczną – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 – Artykuł 9a – Domniemanie – Ważność]	4
2023/C 155/06	Sprawa C-31/21, Eurocostruzioni: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Eurocostruzioni Srl/Regione Calabria [Odesłanie prejudycjalne – Fundusze strukturalne – Rozporządzenie (WE) nr 1685/2000 – Kwalifikowalny charakter wydatków – Obowiązek przedstawienia dowodu płatności – Opłacone faktury – Dokumenty rachunkowe o równoważnej wartości dowodowej – Budowa zrealizowana bezpośrednio przez beneficjenta końcowego]	5
2023/C 155/07	Sprawa C-46/21 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 marca 2023 r. – Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki/Aquind Ltd [Odwołanie – Energia – Rozporządzenie (WE) nr 714/2009 – Artykuł 17 – Wniosek o zwolnienie dotyczące elektroenergetycznego połączenia międzysystemowego – Decyzji odmowna Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) – Rozporządzenie (WE) nr 713/2009 – Artykuł 19 – Decyzja komisji odwoławczej ACER – Dogłębność kontroli]	6
2023/C 155/08	Sprawa C-78/21, PrivatBank i in.: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa – Łotwa) – AS „PrivatBank”, A, B, Unimain Holdings Limited/Finanšu un kapitāla tirgus komisija [Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 56 i 63 TFUE – Swoboda świadczenia usług – Swobodny przepływ kapitału – Środek krajowy zobowiązujący instytucję kredytową do zakończenia stosunków gospodarczych lub nienawiązywania takich stosunków z osobami niebędącymi obywatelami – Ograniczenie – Artykuł 65 ust. 1 lit. b) TFUE – Względy uzasadniające – Dyrektywa (UE) 2015/849 – Zapobieganie wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy i finansowania terroryzmu – Proporcjonalność]	6
2023/C 155/09	Sprawa C-119/21 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 9 marca 2023 r. – PlasticsEurope/Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA), Republika Federalna Niemiec, Republika Francuska, ClientEarth [Odwołanie – Sporządzenie listy substancji wymagających uzyskania zezwolenia – Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 – Załącznik XIV – Lista substancji zidentyfikowanych w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika XIV – Aktualizacja wpisu substancji bisfenol A jako „substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy”]	7
2023/C 155/10	Sprawa C-268/21, Norra Stockholm Bygg: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen – Szwecja) – Norra Stockholm Bygg AB/Per Nycander AB [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona danych osobowych – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuł 6 ust. 3 i 4 – Zgodność przetwarzania z prawem – Przedstawienie dokumentu zawierającego dane osobowe w ramach cywilnego postępowania sądowego – Artykuł 23 ust. 1 lit. f) i j) – Ochrona niezależności sądów i postępowania sądowego – Egzekucja roszczeń cywilnoprawnych – Wymogi, które muszą być spełnione – Uwzględnienie interesu osób, których dane dotyczą – Wyważenie przeciwstawnych interesów – Artykuł 5 – Minimalizacja danych osobowych – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 7 – Prawo do poszanowania życia prywatnego – Artykuł 8 – Prawo do ochrony danych osobowych – Artykuł 47 – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Zasada proporcjonalności]	8
2023/C 155/11	Sprawa C-270/21, A (Nauczyciel wychowania przedszkolnego): Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus –Finlandia) – A [Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ pracowników – Uznawanie kwalifikacji zawodowych w państwie członkowskim – Dyrektywa 2005/36/WE – Prawo wykonywania zawodu nauczyciela wychowania przedszkolnego – Zawód regulowany – Prawo dostępu do zawodu na podstawie dyplomu wydanego w państwie członkowskim pochodzenia – Kwalifikacje zawodowe uzyskane w państwie trzecim]	9

2023/C 155/12	Sprawa C-354/21, Regiŝtrų centras: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – R.J.R./Regiŝtrų centras VĮ [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Europejskie poŝwiadczenie spadkowe – Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 – Artykuł 1 ust. 2 lit. l) – Zakres stosowania – Artykuł 68 – Treść europejskiego poŝwiadczenia spadkowego – Artykuł 69 ust. 5 – Skutki europejskiego poŝwiadczenia spadkowego – Nieruchomy majątek spadkowy połoŝony w państwie członkowskim innym niŝ państwo spadkobrania – Wpis tego majątku nieruchomego do rejestru nieruchomości tego państwa członkowskiego – Ustawowe wymogi dotyczące tego wpisu przewidziane w prawie rzeczonoego państwa członkowskiego – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1329/2014 – Obligatoryjny charakter formularza V zawartego w załączniku 5 do tego rozporządzenia wykonawczego]	10
2023/C 155/13	Sprawa C-375/21, Sdruzhenie „Za Zemyata – dostap do pravosadie” i in.: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad – Bułgaria) – Sdruzhenie „Za Zemyata – dostap do pravosadie”, „The Green Tank – grazhdansko sdruzhenie s nestopanska tsel” – Republika Grecka, NS/ Izpalnitelen director na Izpalnitelna agentsia po okolna sreda, „TETS Maritsa iztok 2” EAD [Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Jakość powietrza atmosferycznego – Dyrektywa 2008/50/WE – Artykuły 13 i 23 – Wartości dopuszczalne dla ochrony zdrowia ludzkiego – Przekroczenie – Plan dotyczący jakości powietrza – Dyrektywa 2010/75/UE – Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich zmniejszanie – Aktualizacja pozwolenia na eksploatację elektrowni cieplnej – Dopuszczalne wartości emisji – Artykuł 15 ust. 4 – Wniosek o odstępstwo określające mniej rygorystyczne dopuszczalne wielkości emisji – Zanieczyszczenie powietrza – Artykuł 18 – Pojęcie normy jakości środowiska – Obowiązki właściwego organu]	11
2023/C 155/14	Sprawa C-394/21, Bursa Română de Mărfuri: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Bursa Română de Mărfuri SA/Autoritatea Națională de Reglementare în domeniul Energiei (ANRE) [Odesłanie prejudycjalne – Rynek wewnętrzny energii elektrycznej – Dyrektywa 2009/72/WE – Rozporządzenie (UE) 2019/943 – Artykuł 1 lit. b) i c) oraz art. 3 – Zasady dotyczące funkcjonowania rynków energii elektrycznej – Rozporządzenie (UE) 2015/1222 – Artykuł 5 ust. 1 – Wyznaczony operator rynku energii elektrycznej – Krajowy monopol prawny w odniesieniu do usług obrotu energią na rynkach dnia następnego i dnia bieżącego – Uregulowanie krajowe przewidujące monopol na krótko-, średnio- i długoterminowy hurtowy obrót energią elektryczną]	12
2023/C 155/15	Sprawy połączone C-410/21 i C-661/21, DRV Intertrans i in.: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Hof van Cassatie – Belgia) – postępowania karne przeciwko FU, DRV Intertrans BV (C-410/21) oraz Verbraeken J. en Zonen BV, PN (C-661/21) [Odesłanie prejudycjalne – Pracownicy migrujący – Zabezpieczenie społeczne – Właściwe ustawodawstwo – Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 – Artykuł 5 – Zaświadczenie A 1 – Tymczasowe wycofanie – Skutek wiążący – Uzyskanie zaświadczenia lub powołanie się na zaświadczenie w sposób noszący znamiona oszustwa – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 13 ust. 1 lit. b) ppkt (i) – Osoby normalnie wykonujące pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich – Stosowanie ustawodawstwa państwa członkowskiego siedziby – Pojęcie „siedziby” – Przedsiębiorstwo, które uzyskało licencję wspólnotową na przewóz drogowy na podstawie rozporządzeń (WE) nr 1071/2009 i (WE) nr 1072/2009 – Wpływ – Uzyskanie licencji lub powołanie się na licencję w sposób noszący znamiona oszustwa]	13
2023/C 155/16	Sprawa C-432/21: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko naturalne – Dyrektywa 92/43/EWG – Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory – Artykuł 6 ust. 1 – 3, art. 12 ust. 1 lit. a) – d), art. 13 ust. 1 lit. a) i art. 16 ust. 1 – Dyrektywa 2009/147/WE – Ochrona dzikiego ptactwa – Artykuł 4 ust. 1, art. 5 lit. a), b) i d) i art. 9 ust. 1 – Gospodarka leśna prowadzona w oparciu o dobrą praktykę – Plany urzędzenia lasu – Konwencja z Aarhus – Dostęp do wymiaru sprawiedliwości – Artykuł 6 ust. 1 lit. b) i art. 9 ust. 2 – Badanie legalności planów urzędzenia lasu pod względem merytorycznym i formalnym – Prawo do wniesienia skargi przez organizacje ochrony środowiska]	14
2023/C 155/17	Sprawa C-477/21, MÁV-START: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Miskolci Törvényszék – Węgry) – IH/MÁV-START Vasúti Személyszállító Zrt. [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Artykuł 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuły 3 i 5 – Odpoczynek dobowy i odpoczynek tygodniowy – Uregulowanie krajowe przewidujące minimalny okres odpoczynku tygodniowego w wymiarze 42 godzin – Obowiązek przyznania odpoczynku dobowego – Zasady przyznawania]	15

2023/C 155/18	Sprawa C-571/21, RWE Power: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – RWE Power Aktiengesellschaft/Hauptzollamt Duisburg [Odesłanie prejudycjalne – Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej – Dyrektywa 2003/96/WE – Artykuł 14 ust. 1 lit. a) – Artykuł 21 ust. 3 zdanie drugie i trzecie – Energia elektryczna wykorzystywana do produkcji energii elektrycznej oraz do utrzymania zdolności do produkcji energii elektrycznej – Zwolnienie – Zakres – Kopalnie odkrywkowe – Energia elektryczna wykorzystywana do eksploatacji zasobników paliwa i środków transportu]	16
2023/C 155/19	Sprawa C-604/21, Vapo Atlantic: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal de Braga – Portugalia) – Vapo Atlantic SA/Entidade Nacional para o Setor Energético E.P.E. (ENSE) [Odesłanie prejudycjalne – Procedura udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego – Dyrektywa 98/34/WE – Artykuł 1 pkt 4 – Pojęcie „innych wymagań” – Artykuł 1 pkt 11 – Pojęcie „przepisu technicznego” – Artykuł 8 ust. 1 – Ciążący na państwach członkowskich obowiązek notyfikowania Komisji Europejskiej każdego projektu przepisu technicznego – Przepis krajowy przewidujący dodanie określonego procentu biopaliw do paliw drogowych – Artykuł 10 ust. 1 akapit trzeci – Pojęcie „klauzuli bezpieczeństwa wprowadzonej przez obowiązujący akt prawny Unii” – Brak objęcia art. 4 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2009/30/WE zakresem stosowania]	17
2023/C 155/20	Sprawa C-664/21, Nec Plus Ultra Cosmetics AG: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije – Słowenia) – Nec Plus Ultra Cosmetics AG/Republika Slovenija [Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 138 ust. 1 – Zwolnienia związane z transakcjami wewnątrzspółnotowymi – Dostawy towarów – Zasady neutralności podatkowej, skuteczności i proporcjonalności – Spełnienie wymogów materialnych – Termin do przedstawienia dowodów]	18
2023/C 155/21	Sprawa C-666/21, Åklagarmyndigheten: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hovrätten för Nedre Norrland – Szwecja) – Åklagarmyndigheten [Odesłanie prejudycjalne – Przewóz drogowy – Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 – Zakres stosowania – Artykuł 2 ust. 1 lit. a) – Artykuł 3 lit. h) – Pojęcie „przewozu drogowego rzeczy” – Pojęcie „dopuszczalnej masy całkowitej” – Pojazd przystosowany jako tymczasowa przestrzeń mieszkalna oraz do załadunku rzeczy przewożonych w celach niehandlowych – Rozporządzenie (UE) nr 165/2014 – Tachografy – Artykuł 23 ust. 1 – Obowiązek zapewnienia regularnych przeglądów wykonywanych przez zatwierdzone warsztaty]	18
2023/C 155/22	Sprawa C-684/21, Papierfabriek Doetinchem: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – Papierfabriek Doetinchem B.V./Sprick GmbH Bielefelder Papier- und Wellpappenwerk & Co. [Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna – Wzory wspólnotowe – Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 – Artykuł 8 ust. 1 – Cechy postaci produktu wynikające wyłącznie z jego funkcji technicznej – Kryteria oceny – Istnienie alternatywnych wzorów – Właściciel posiadający również wiele chronionych wzorów alternatywnych – Wielobarwność produktu, która nie jest odzwierciedlona w rejestracji danego wzoru]	19
2023/C 155/23	Sprawa C-695/21, Recreatieprojecten Zeeland i in.: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel – Belgia) – Recreatieprojecten Zeeland BV, Casino Admiral Zeeland BV, Supergame BV/Belgische Staat [Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług – Artykuł 56 TFUE – Ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług – Gry losowe – Przepisy państwa członkowskiego przewidujące ogólny zakaz reklamy salonów gier losowych – Odstępstwo od tego zakazu z mocy prawa w przypadku salonów gier posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności wydane przez władze tego państwa członkowskiego – Brak możliwość odstępowania w przypadku salonów gier położonych w innym państwie członkowskim]	20
2023/C 155/24	Sprawa C-714/21 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 9 marca 2023 r. – Françoise Grossetête/Parlament Europejski [Odwołanie – Prawo instytucjonalne – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów Parlamentu Europejskiego – Zmiana reżimu dobrowolnych uzupełniających świadczeń emerytalnych – Decyzja indywidualna w sprawie ustalenia uprawnień w zakresie dobrowolnych uzupełniających świadczeń emerytalnych – Zarzut niezgodności z prawem – Kompetencja Prezydium Parlamentu – Prawa nabyte i będące w trakcie nabywania – Proporcjonalność – Równość traktowania – Pewność prawa]	21

2023/C 155/25	Sprawy połączone C-715/21 P i C-716/21 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 9 marca 2023 r. – Gerardo Galeote (C-715/21 P), Graham Watson (C-716/21 P) / Parlament Europejski [Odwołanie – Prawo instytucjonalne – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów Parlamentu Europejskiego – Zmiana reżimu dobrowolnych uzupełniających świadczeń emerytalnych – Decyzja indywidualna w sprawie ustalenia uprawnień w zakresie dobrowolnych uzupełniających świadczeń emerytalnych – Zarzut niezgodności z prawem – Kompetencja Prezydium Parlamentu – Prawa nabyte i będące w trakcie nabywania – Proporcjonalność – Równość traktowania – Pewność prawa]	21
2023/C 155/26	Sprawa C-760/21: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wien – Austria) – Kwizda Pharma GmbH/Landeshauptmann von Wien [Odesłanie prejudycjalne – Bezpieczeństwo żywności – Środki spożywcze – Rozporządzenie (UE) nr 609/2013 – Artykuł 2 ust. 2 lit. g) – Pojęcie „żywności specjalnego przeznaczenia medycznego” – Inne szczególne wymogi żywieniowe – Potrzeby żywieniowe – Zmiana diety – Składniki odżywcze – Stosowanie pod nadzorem lekarza – Składniki, które nie są wchłaniane ani metabolizowane w układzie pokarmowym – Odróżnienie od produktów leczniczych – Odróżnienie od suplementów żywnościowych]	22
2023/C 155/27	Sprawa C-16/22, Staatsanwaltschaft Graz (Urząd ds. przestępstw podatkowych w Düsseldorfie): Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Graz – Austria) – Postępowanie w sprawie uznania i wykonania europejskiego nakazu dochodzeniowego dotyczącego MS [Odesłanie prejudycjalne – Przeszłość wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa 2014/41/UE – Europejski nakaz dochodzeniowy – Artykuł 1 ust. 1 – Pojęcie „organu wymiaru sprawiedliwości” – Artykuł 2 lit. c) – Pojęcie „organu wydającego” – Nakaz wydany przez organ podatkowy bez zatwierdzenia przez sędziego lub prokuratora – Organ podatkowy wykonujący prawa i obowiązki prokuratury w dochodzeniu karnoskarbowym]	23
2023/C 155/28	Sprawa C-520/22, Horezza: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 7 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rada Úradu pre verejné obstarávanie – Słowacja) – HOREZZA a.s./Úrad pre verejné obstarávanie [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Artykuł 267 TFUE – Pojęcie „sądu” – Organ odwoławczy krajowego organu regulacyjnego w zakresie postępowań o udzielenie zamówień publicznych – Niezależność – Status osoby trzeciej w stosunku do organu, który wydał decyzję będącą przedmiotem odwołania – Oczywista niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym]	24
2023/C 155/29	Sprawa C-521/22, Konštrukta – Defence: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 7 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rada Úradu pre verejné obstarávanie – Słowacja) – KONŠTRUKTA – Defence a.s./Úrad pre verejné obstarávanie [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Artykuł 267 TFUE – Pojęcie „sądu” – Organ odwoławczy krajowego organu regulacyjnego w zakresie postępowań o udzielenie zamówień publicznych – Niezależność – Status osoby trzeciej w stosunku do organu, który wydał decyzję będącą przedmiotem odwołania – Oczywista niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym]	24
2023/C 155/30	Sprawa C-657/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Prahova (Rumunia) w dniu 18 października 2022 r. – SC Bitulpetroleum Serv SRL/Administrația Județeană a Finanțelor Publice Prahova – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Ploiești . .	25
2023/C 155/31	Sprawa C-782/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 14 grudnia 2022 r. – XX/Inspecteur van de Belastingdienst . .	26
2023/C 155/32	Sprawa C-791/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 28 grudnia 2022 r. – G.A./Hauptzollamt Braunschweig . .	26
2023/C 155/33	Sprawa C-11/23, Eventmedia Soluciones: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Palma de Mallorca (Hiszpania) w dniu 12 stycznia 2023 r. – Eventmedia Soluciones SL/Air Europa Líneas Aéreas SAU	27
2023/C 155/34	Sprawa C-18/23, Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach (Polska) w dniu 18 stycznia 2023 r. – F S.A. przeciwko Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej	27

2023/C 155/35	Sprawa C-21/23, Lindenapotheke: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 19 stycznia 2023 r. – ND/DR	28
2023/C 155/36	Sprawa C-27/23, Hocinx: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg (Luksemburg) w dniu 23 stycznia 2023 r. – FV/Caisse pour l'avenir des enfants	29
2023/C 155/37	Sprawa C-33/23, Schwarzder: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Austria) w dniu 24 stycznia 2023 r. – AA AG/VM, AG GmbH	29
2023/C 155/38	Sprawa C-34/23, Getin Noble Bank: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Koszalinie (Polska) w dniu 24 stycznia 2023 r. – RF przeciwko Getin Noble Bank S.A.	30
2023/C 155/39	Sprawa C-37/23 Giocevi: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 25 stycznia 2023 r. – Agenzia delle Entrate/PR	30
2023/C 155/40	Sprawa C-45/23, MS Amlin Insurance: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank Brussel (Belgia) w dniu 31 stycznia 2023 r. – A, B, C, D/MS Amlin Insurance SE	31
2023/C 155/41	Sprawa C-58/23, Abboudnam: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upravno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 6 lutego 2023 r. – Y.N./Republika Słowenii	31
2023/C 155/42	Sprawa C-67/23, W. GmbH: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 8 lutego 2023 r. – Postępowanie karne przeciwko S.Z.	32
2023/C 155/43	Sprawa C-79/23: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 14 lutego 2023 r. – FJ/Agrárminiszter	33
2023/C 155/44	Sprawa C-80/23, Ministerstvo na wytresznite raboti: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd (Bułgaria) w dniu 14 lutego 2023 r. – postępowanie karne przeciwko V.S.	34
2023/C 155/45	Sprawa C-86/23, HUK-COBURG-Allgemeine Versicherung: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen kasacionen syd (Bułgaria) w dniu 15 lutego 2023 r. – E.N.I., J.K.I. / HUK-COBURG-Allgemeine Versicherung AG	34
2023/C 155/46	Sprawa C-88/23, Parfümerie Akzente: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea Hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (Szwecja) w dniu 15 lutego 2023 r. – Parfümerie Akzente GmbH/KTF Organisation AB	35
2023/C 155/47	Sprawa C-99/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 grudnia 2022 r. w sprawie T-275/19, PNB Banka/EBC, wniesione w dniu 20 lutego 2023 r. przez PNB Banka AS	36
2023/C 155/48	Sprawa C-100/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 grudnia 2022 r. w sprawie T-301/19, PNB Banka/EBC, wniesione w dniu 20 lutego 2023 r. przez PNB Banka AS	37
2023/C 155/49	Sprawa C-101/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 grudnia 2022 r. w sprawie T-330/19, PNB Banka/EBC, wniesione w dniu 20 lutego 2023 r. przez PNB Banka AS	37
2023/C 155/50	Sprawa C-102/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 7 grudnia 2022 r. w sprawie T-230/20, PNB Banka/EBC, wniesione w dniu 20 lutego 2023 r. przez PNB Banka AS	38
2023/C 155/51	Sprawa C-103/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 30 września 2022 r. w sprawie T-698/16, Trasta Komerbanka i in./EBC, wniesione w dniu 15 lutego 2023 r. przez Trasta Komerbanka AS	39
2023/C 155/52	Sprawa C-124/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 21 grudnia 2022 r. w sprawie T-260/21, E. Breuninger/Komisja, wniesione w dniu 2 marca 2023 r. przez E. Breuninger GmbH & Co.	40
2023/C 155/53	Sprawa C-127/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 21 grudnia 2022 r. w sprawie T-306/21, Falke KGaA/Komisja, wniesione w dniu 2 marca 2023 r. przez FALKE KGaA	41

2023/C 155/54	Sprawa C-147/23: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2023 r. – Komisja Europejska / Rzeczpospolita Polska	42
2023/C 155/55	Sprawa C-149/23: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec	43
2023/C 155/56	Sprawa C-150/23: Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Wielkie Księstwo Luksemburga	44
2023/C 155/57	Sprawa C-152/23: Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Czeska	45
2023/C 155/58	Sprawa C-154/23: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Estońska	45
2023/C 155/59	Sprawa C-155/23: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Węgry	46

Sąd

2023/C 155/60	Sprawa T-100/21: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Sánchez-Gavito León/Rada i Komisja [Międzynarodowy Komitet Doradczy ds. Bawełny – Decyzja (UE) 2017/876 – Członek personelu organizacji międzynarodowej do której przystąpiła Unia – Porozumienie dotyczące warunków rezygnacji skarżącej – Skarga na bezczynność – Częściowy brak wezwania do działania – Brak legitymacji procesowej – Niedopuszczalność – Odpowiedzialność – Związek przyczynowy]	48
2023/C 155/61	Sprawa T-235/21: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Bułgaria/Komisja [EFRG i EFRROW – Wydatki wyłączone z finansowania – Wydatki poniesione przez Bułgarię – Działania promocyjne – Sprawozdanie z dochodzenia OLAF-u – Rozliczanie zgodności – Obowiązek uzasadnienia]	48
2023/C 155/62	Sprawa T-372/21: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Sympatex Technologies / EUIPO – Liwe Española (Sympathy Inside) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Sympathy Inside – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy INSIDE – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 15 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 18 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia 2017/1001] – Brak zmiany charakteru odróżniającego]	49
2023/C 155/63	Sprawa T-426/21: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Assaad/Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Błędy w ocenie – Moc wsteczna – Uzasadnione oczekiwania – Pewność prawa – Powaga rzeczy osądzonej]	50
2023/C 155/64	Sprawa T-759/21: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Société des produits Nestlé/EUIPO – The a2 Milk Company (A 2) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy A 2 – Wcześniejsza rejestracja międzynarodowa – Graficzny znak towarowy THE a2 MILK COMPANY THE a2 MILK COMPANY – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	51
2023/C 155/65	Sprawa T-763/21: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – SE/Komisja [Służba publiczna – Personel tymczasowy – Nabór – Program pilotażowy Komisji mający na celu nabór młodych administratorów – Odrzucenie kandydatury – Przesłanki kwalifikacji – Kryterium maksymalnie trzech lat doświadczenia zawodowego – Równość traktowania – Dyskryminacja ze względu na wiek]	51
2023/C 155/66	Sprawa T-65/22: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – PS/EBI [Służba Publiczna – Personel EBI – Zabezpieczenie społeczne – System ubezpieczenia od wypadków przy pracy i chorób zawodowych – Całkowita i trwała niezdolność do pracy – Zawodowe podłoże choroby – Umowa zawarta z towarzystwem ubezpieczeniowym – Zakres obowiązków spoczywających nadal na EBI]	52

2023/C 155/67	Sprawa T-70/22: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Novasol/ECHA [REACH – Opłata należna za rejestrację substancji – Ulga przyznana MŚP – Weryfikacja przez ECHA oświadczenia dotyczącego rozmiaru przedsiębiorstwa – Żądanie dowodów wykazujących status MŚP – Odmowa dostarczenia niektórych informacji – Decyzja nakazująca pokrycie różnicy między opłatą uiszczoną a opłatą należną i nakładająca opłatę administracyjną – Pojęcie „powiązanego przedsiębiorstwa” – Zalecenie 2003/361/WE – Obowiązek uzasadnienia]	52
2023/C 155/68	Sprawa T-90/22: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Kande Mupompa/Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga – Zamrożenie środków finansowych – Ograniczenie wstępu na terytorium państw członkowskich – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi – Prawo do bycia wysłuchanym – Dowód zasadności umieszczenia i pozostawienia w wykazach – Oczywisty błąd w ocenie – Trwanie okoliczności faktycznych i prawnych, które spowodowały przyjęcie środków ograniczających]	53
2023/C 155/69	Sprawa T-92/22: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Amisi Kumba/Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga – Zamrożenie środków finansowych – Ograniczenie wstępu na terytorium państw członkowskich – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi – Prawo do bycia wysłuchanym – Dowód zasadności umieszczenia i pozostawienia w wykazach – Oczywisty błąd w ocenie – Trwanie okoliczności faktycznych i prawnych, które spowodowały przyjęcie środków ograniczających]	54
2023/C 155/70	Sprawa T-93/22: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Ramazani Shadary/Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga – Zamrożenie środków finansowych – Ograniczenie wstępu na terytorium państw członkowskich – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi – Dowód zasadności umieszczenia i pozostawienia w wykazach – Zmiana okoliczności faktycznych i prawnych, które spowodowały przyjęcie środków ograniczających]	54
2023/C 155/71	Sprawa T-95/22: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Kanyama/Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga – Zamrożenie środków finansowych – Ograniczenie wstępu na terytorium państw członkowskich – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi – Prawo do bycia wysłuchanym – Dowód zasadności umieszczenia i pozostawienia w wykazach – Oczywisty błąd w ocenie – Trwanie okoliczności faktycznych i prawnych, które spowodowały przyjęcie środków ograniczających]	55
2023/C 155/72	Sprawa T-96/22: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Kampete/Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga – Zamrożenie środków finansowych – Ograniczenie wstępu na terytorium państw członkowskich – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi – Prawo do bycia wysłuchanym – Dowód zasadności umieszczenia i pozostawienia w wykazach – Oczywisty błąd w ocenie – Trwanie okoliczności faktycznych i prawnych, które spowodowały przyjęcie środków ograniczających]	56
2023/C 155/73	Sprawa T-98/22: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Boshab/Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga – Zamrożenie środków finansowych – Ograniczenie wstępu na terytorium państw członkowskich – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi – Prawo do bycia wysłuchanym – Dowód zasadności umieszczenia i pozostawienia w wykazach – Oczywisty błąd w ocenie – Trwanie okoliczności faktycznych i prawnych, które spowodowały przyjęcie środków ograniczających]	56
2023/C 155/74	Sprawa T-172/22: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Gönenç/EUIPO – Solar (termorad ALUMINIUM PANEL RADIATOR) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego TERMORAD ALUMINIUM PANEL RADIATOR – Wcześniejszy słowny znak towarowy Beneluxu THERMRAD – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	57

2023/C 155/75	Sprawa T-212/22: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Prigozhina/Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające w związku z działaniami podważającymi państwowość Ukrainy lub jej zagrażającymi – Zamrożenie środków finansowych – Ograniczenia w zakresie wjazdu na terytorium państw członkowskich – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Rodzina osoby odpowiedzialnej za za działania podważające integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub stabilność lub bezpieczeństwo w Ukrainie, lub im zagrażające – Pojęcie „powiązania” – Błąd w ocenie]	58
2023/C 155/76	Sprawa T-170/22 R-RENV: Postanowienie Sądu z dnia 28 lutego 2023 r. – Telefónica de España/Komisja [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Zamówienia publiczne na usługi – Bezpieczna transeuropejska telematyczna sieć komunikacyjna między administracjami (TESTA) – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak fumus boni juris]	59
2023/C 155/77	Sprawa T-743/22 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 1 marca 2023 r. – Mazepin/Rada [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi – Zamrożenie środków finansowych – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Fumus boni juris – Pilny charakter – Wyważenie interesów]	59
2023/C 155/78	Sprawa T-83/23: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2023 r. – VP/Parlament	61
2023/C 155/79	Sprawa T-90/23: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2023 r. – D’Agostino/EBC	61
2023/C 155/80	Sprawa T-103/23: Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2023 r. – Stan/Prokuratura Europejska	63
2023/C 155/81	Sprawa T-108/23: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2023 r. – UY/Komisja	63
2023/C 155/82	Sprawa T-109/23: Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2023 r. – UY/Komisja	65
2023/C 155/83	Sprawa T-119/23: Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2023 r. – Insider/EUIPO – Alaj (in Insajderi)	66
2023/C 155/84	Sprawa T-121/23: Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2023 r. – UZ/ECHA	67
2023/C 155/85	Sprawa T-122/23: Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2023 r. – Ege İhracatçıları Birliği i in./Komisja	68
2023/C 155/86	Sprawa T-126/23: Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2023 r. – VC/EU-OSHA	69
2023/C 155/87	Sprawa T-127/23: Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2023 r. – eClear/Komisja	70
2023/C 155/88	Sprawa T-128/23: Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2023 r. – Meta Platforms Ireland / Europejska Rada Ochrony Danych	71
2023/C 155/89	Sprawa T-129/23: Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2023 r. – Meta Platforms Ireland / Europejska Rada Ochrony Danych	72
2023/C 155/90	Sprawa T-130/23: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2023 r. – Nike Innovate / EUIPO – Puma (FOOTWARE)	73
2023/C 155/91	Sprawa T-355/22: Postanowienie Sądu z dnia 9 marca 2023 r. – Aitana/EUIPO	74

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2023/C 155/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 134 z 17.4.2023

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 127 z 11.4.2023

Dz.U. C 121 z 3.4.2023

Dz.U. C 112 z 27.3.2023

Dz.U. C 104 z 20.3.2023

Dz.U. C 94 z 13.3.2023

Dz.U. C 83 z 6.3.2023

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 marca 2023 r. – Les Mousquetaires, ITM Entreprises SAS/Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-682/20 P) ⁽¹⁾

[Odwolanie – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Decyzja Komisji Europejskiej nakazująca przeprowadzenie kontroli – Środki zaskarżenia przebiegu kontroli – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do skutecznego środka prawnego – Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 – Artykuł 19 – Rozporządzenie (WE) nr 773/2004 – Artykuł 3 – Rejestrowanie przesłuchań przeprowadzonych przez Komisję w ramach prowadzonych przez nią dochodzeń – Początek dochodzenia prowadzonego przez Komisję]

(2023/C 155/02)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie: Les Mousquetaires, ITM Entreprises SAS (przedstawiciele: M. Blutel, N. Jalabert-Doury i K. Mebarek, avocats)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Berghe, A. Cleenewerck de Crayencour, A. Dawes i I. V. Rogalski, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A.-L. Meyer i M.O. Segnana, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Punkt 2 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 5 października 2020 r., Les Mousquetaires i ITM Entreprises/Komisja (T-255/17, EU:T:2020:460), zostaje uchylony w zakresie, w jakim Sąd oddalił w pozostałym zakresie skargę wniesioną przez skarżące na decyzję Komisji C(2017) 1057 final z dnia 9 lutego 2017 r. nakazującą spółce Intermarché oraz wszystkim spółkom kontrolowanym przez nią bezpośrednio lub pośrednio poddanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (AT.40466 – Tute 1) i na decyzję Komisji C(2017) 1361 final z dnia 21 lutego 2017 r. nakazującą spółce Les Mousquetaires oraz wszystkim spółkom kontrolowanym przez nią bezpośrednio lub pośrednio poddanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (AT.40467 – Tute 2).
- 2) Punkt 3 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 5 października 2020 r., Les Mousquetaires i ITM Entreprises/Komisja (T-255/17, EU:T:2020:460), zostaje uchylony w zakresie, w jakim Sąd orzekł w nim o kosztach.
- 3) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2017) 1057 final z dnia 9 lutego 2017 r. nakazującej spółce Intermarché oraz wszystkim spółkom kontrolowanym przez nią bezpośrednio lub pośrednio poddanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (AT.40466 – Tute 1) i decyzji Komisji C(2017) 1361 final z dnia 21 lutego 2017 r. nakazującej spółce Les Mousquetaires oraz wszystkim spółkom kontrolowanym przez nią bezpośrednio lub pośrednio poddanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (AT.40467 – Tute 2).

- 4) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Les Mousquetaires SAS i przez ITM Entreprises SAS, związane zarówno z postępowaniem w pierwszej instancji, jak i z postępowaniem odwoławczym.
- 5) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty związane zarówno z postępowaniem w pierwszej instancji, jak i z postępowaniem odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 8.2.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 marca 2023 r. – Casino, Guichard-Perrachon, Achats Marchandises Casino SAS (AMC)/Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-690/20 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Decyzja Komisji Europejskiej nakazująca przeprowadzenie kontroli – Środki zaskarżenia przebiegu kontroli – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do skutecznego środka prawnego – Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 – Artykuł 19 – Rozporządzenie (WE) nr 773/2004 – Artykuł 3 – Rejestrowanie przesłuchań przeprowadzonych przez Komisję w ramach prowadzonych przez nią dochodzeń – Początek dochodzenia prowadzonego przez Komisję]

(2023/C 155/03)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie: Casino, Guichard-Perrachon, Achats Marchandises Casino SAS (AMC) (przedstawiciele: G. Aubron, Y. Boubacir, O. de Juvigny, I. Simic i A. Sunderland, avocats)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Berghe, A. Cleenewerck de Crayencour, A. Dawes i I. V. Rogalski, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A.-L. Meyer i M.O. Segnana, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Punkt 2 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 5 października 2020 r., Casino, Guichard-Perrachon i AMC/Komisja (T-249/17, EU:T:2020:458), zostaje uchylony.
- 2) Punkt 3 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 5 października 2020 r., Casino, Guichard-Perrachon i AMC/Komisja (T-249/17, EU:T:2020:458), zostaje uchylony w zakresie, w jakim Sąd orzekł w nim o kosztach.
- 3) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2017) 1054 final z dnia 9 lutego 2017 r. nakazującej spółce Casino oraz wszystkim spółkom kontrolowanym przez nią bezpośrednio lub pośrednio poddanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (AT.40466 – Tute 1).
- 4) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Casino, Guichard-Perrachon SA i przez Achats Marchandises Casino SAS (AMC), związane zarówno z postępowaniem w pierwszej instancji, jak i z postępowaniem odwoławczym.
- 5) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty związane zarówno z postępowaniem w pierwszej instancji, jak i z postępowaniem odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 62 z 22.2.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 marca 2023 r. – Intermarché Casino Achats/Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-693/20 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Decyzja Komisji Europejskiej nakazująca przeprowadzenie kontroli – Środki zaskarżenia przebiegu kontroli – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do skutecznego środka prawnego – Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 – Artykuł 19 – Rozporządzenie (WE) nr 773/2004 – Artykuł 3 – Rejestrowanie przesłuchań przeprowadzonych przez Komisję w ramach prowadzonych przez nią dochodzeń – Początek dochodzenia prowadzonego przez Komisję]

(2023/C 155/04)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Intermarché Casino Achats (przedstawiciele: F. Abouzeid, S. Eder, J. Jourdan, C. Mussi i Y. Utzschneider, avocats)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Berghe, A. Cleenewerck de Crayencour, A. Dawes i I. V. Rogalski, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A.-L. Meyer i M.O. Segnana, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Punkt 2 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 5 października 2020 r., Intermarché Casino Achats/Komisja (T-254/17, niepublikowanego, EU:T:2020:459), zostaje uchylony.
- 2) Punkt 3 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 5 października 2020 r., Intermarché Casino Achats/Komisja (T-254/17, niepublikowanego, EU:T:2020:459), zostaje uchylony w zakresie, w jakim Sąd orzekł w nim o kosztach.
- 3) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2017) 1056 final z dnia 9 lutego 2017 r. nakazującej spółce Intermarché Casino Achats oraz wszystkim spółkom kontrolowanym przez nią bezpośrednio lub pośrednio poddanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (AT.40466 – Tute 1).
- 4) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Intermarché Casino Achats SARL, związane zarówno z postępowaniem w pierwszej instancji, jak i z postępowaniem odwoławczym.
- 5) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty związane zarówno z postępowaniem w pierwszej instancji, jak i z postępowaniem odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 62 z 22.2.2021.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 28 lutego 2023 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) – Zjednoczone Królestwo] – Fenix International Limited/Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-695/20 ⁽¹⁾, Fenix International)

[Odesłanie prejudycjalne – Uprawnienia wykonawcze Rady Unii Europejskiej – Artykuł 291 ust. 2 TFUE – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 28 i 397 – Podatnik działający we własnym imieniu, ale na rzecz osoby trzeciej – Dostawca usług świadczonych drogą elektroniczną – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 – Artykuł 9a – Domniemanie – Ważność]

(2023/C 155/05)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fenix International Limited

Strona przeciwna: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Sentencja

Analiza pytania prejudycjalnego nie wykazała istnienia żadnych okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na ważność art. 9a ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionego rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 1042/2013 z dnia 7 października 2013 r., w świetle art. 28 i 397 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady (UE) 2017/2455 z dnia 5 grudnia 2017 r., oraz art. 291 ust. 2 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 110 z 29.3.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Eurocostruzioni Srl/Regione Calabria

(Sprawa C-31/21 ⁽¹⁾, Eurocostruzioni)

[Odesłanie prejudycjalne – Fundusze strukturalne – Rozporządzenie (WE) nr 1685/2000 – Kwalifikowalny charakter wydatków – Obowiązek przedstawienia dowodu płatności – Opłacone faktury – Dokumenty rachunkowe o równoważnej wartości dowodowej – Budowa zrealizowana bezpośrednio przez beneficjenta końcowego]

(2023/C 155/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną: Eurocostruzioni Srl

Druga strona postępowania: Regione Calabria

Sentencja

1) Podpunkt 2.1 zasady nr 1 załącznika do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1685/2000 z dnia 28 lipca 2000 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 w odniesieniu do warunków, jakie muszą spełniać wydatki na działania współfinansowane z funduszy strukturalnych, zmienionego przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 448/2004 z dnia 10 marca 2004 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

nie pozwala on beneficjentowi końcowemu finansowania przeznaczonego na budowę budynku, który zrealizował tę budowę z wykorzystaniem własnych środków, na potwierdzenie poniesionych wydatków poprzez przedstawienie dokumentów innych niż dokumenty wyraźnie wymienione w tym przepisie.

- 2) Podpunkt 2.1 zasady nr 1 załącznika do rozporządzenia nr 1685/2000, zmienionego rozporządzeniem nr 448/2004 należy interpretować w ten sposób, że:

w odniesieniu do beneficjenta końcowego finansowania przeznaczonego na budowę budynku, który zrealizował tę budowę z wykorzystaniem własnych środków, dziennik budowy i rejestr księgowy mogą zostać uznane za „dokumenty rachunkowe o równoważnej wartości dowodowej” w rozumieniu tego przepisu tylko wtedy, gdy z uwagi na ich konkretną treść i właściwe przepisy krajowe dokumenty te mogą wykazać niepodważalny charakter wydatków poniesionych przez wspomnianego końcowego beneficjenta, przedstawiając ich wierny i dokładny obraz.

(¹) Dz.U. C 98 z 22.3.2021.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 marca 2023 r. – Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki/Aquind Ltd

(Sprawa C-46/21 P) (¹)

[Odwołanie – Energia – Rozporządzenie (WE) nr 714/2009 – Artykuł 17 – Wniosek o zwolnienie dotyczące elektroenergetycznego połączenia międzysystemowego – Decyzji odmowna Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) – Rozporządzenie (WE) nr 713/2009 – Artykuł 19 – Decyzja komisji odwoławczej ACER – Dogłębność kontroli]

(2023/C 155/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (przedstawiciele: P. Martinet i E. Tremmel, pełnomocnicy, wspierani przez B. Creve'a, adwokat)

Druga strona postępowania: Aquind Ltd (przedstawiciele: J. Bille, C. Davis, S. Goldberg i M.E. White, solicitors)

Sentencja

- 1) Odwołanie główne zostaje oddalone.
- 2) Postępowanie w sprawie odwołania wzajemnego zostaje umorzone.
- 3) Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) pokrywa, poza własnymi kosztami związanymi z odwołaniem głównym, koszty poniesione przez Aquind Ltd.
- 4) Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki i Aquind Ltd pokrywają własne koszty związane z odwołaniem wzajemnym.

(¹) Dz.U. C 98 du 22.3.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa – Łotwa) – AS „PrivatBank”, A, B, Unimain Holdings Limited/Finanšu un kapitāla tirgus komisija

(Sprawa C-78/21 (¹), PrivatBank i in.)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 56 i 63 TFUE – Swoboda świadczenia usług – Swobodny przepływ kapitału – Środek krajowy zobowiązujący instytucję kredytową do zakończenia stosunków gospodarczych lub nienawiązywania takich stosunków z osobami niebędącymi obywatelami – Ograniczenie – Artykuł 65 ust. 1 lit. b) TFUE – Względy uzasadniające – Dyrektywa (UE) 2015/849 – Zapobieganie wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy i finansowania terroryzmu – Proporcjonalność]

(2023/C 155/08)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS „PrivatBank”, A, B, Unimain Holdings Limited

Strona pozwana: Finanšu un kapitāla tirgus komisija

Sentencja

- 1) Pożyczki pieniężne i kredyty, jak również transakcje na rachunkach bieżących i depozytowych w instytucjach finansowych, a w szczególności w instytucjach kredytowych, stanowią przepływy kapitału w rozumieniu art. 63 ust. 1 TFUE.
- 2) Artykuł 56 akapit pierwszy i art. 63 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że środek administracyjny, poprzez który właściwy organ państwa członkowskiego, po pierwsze, zakazuje instytucji kredytowej nawiązywania stosunków gospodarczych z każdą osobą fizyczną lub prawną, która nie ma związku z państwem członkowskim, w którym instytucja ta ma siedzibę, i której miesięczny wolumen wpływów na koncie przekracza określoną kwotę, oraz, po drugie, nakazuje tej instytucji zakończenie takich stosunków gospodarczych, w sytuacji gdy zostały one nawiązane po przyjęciu tego środka, stanowi ograniczenie swobody świadczenia usług w rozumieniu pierwszego z tych postanowień, a także ograniczenie w przepływie kapitału w rozumieniu drugiego z tych postanowień.
- 3) Artykuł 56 akapit pierwszy i art. 63 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie środkowi administracyjnemu, poprzez który właściwy organ państwa członkowskiego, po pierwsze, zakazuje instytucji kredytowej nawiązywania stosunków gospodarczych z każdą osobą fizyczną, która nie ma związku z państwem członkowskim, w którym instytucja ta ma siedzibę, i której miesięczny wolumen wpływów na koncie przekracza 15 000 EUR, lub z każdą osobą prawną, której działalność gospodarcza nie ma związku z tym państwem członkowskim i której miesięczny wolumen wpływów na koncie przekracza 50 000 EUR, oraz po drugie, nakazuje tej instytucji zakończenie takich stosunków gospodarczych, w sytuacji gdy zostały one nawiązane po przyjęciu tego środka, pod warunkiem, że ten środek administracyjny, po pierwsze, jest uzasadniony celem, jakim jest zapobieganie praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, lub jako środek niezbędny do zapobiegania naruszeniom krajowych ustaw i aktów wykonawczych w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami finansowymi lub też jako środek uzasadniony powodami związanymi z porządkiem publicznym, o których mowa w art. 65 ust. 1 lit. b) TFUE, po drugie, jest właściwy do zagwarantowania realizacji tych celów, po trzecie, nie wykracza poza to, co konieczne do ich realizacji, a po czwarte, nie narusza w nadmiernym zakresie praw i interesów chronionych zgodnie z tymi art. 56 i 63 TFUE, przysługujących danej instytucji kredytowej i jej klientom.

(¹) Dz.U. C 138 z 19.4.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 9 marca 2023 r. – PlasticsEurope/Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA), Republika Federalna Niemiec, Republika Francuska, ClientEarth

(Sprawa C-119/21 P) (¹)

[Odwołanie – Sporządzenie listy substancji wymagających uzyskania zezwolenia – Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 – Załącznik XIV – Lista substancji zidentyfikowanych w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika XIV – Aktualizacja wpisu substancji bisfenol A jako „substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy”]

(2023/C 155/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: PlasticsEurope (przedstawiciele: R. Cana i E. Mullier, avocats)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: W. Broere i A. Hautamäki, pełnomocnicy, których wspierał S. Raes, advocaat), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: początkowo J. Möller i D. Klebs, pełnomocnicy, a następnie J. Möller, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: G. Bain i T. Stéhelin, pełnomocnicy), ClientEarth (przedstawiciel: P. Kirch, avocat)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.

- 2) PlasticsEurope AISBL zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA) i ClientEarth.
- 3) Republika Federalna Niemiec i Republika Francuska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 163 z 3.5.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen – Szwecja) – Norra Stockholm Bygg AB/Per Nycander AB

(Sprawa C-268/21 (¹), Norra Stockholm Bygg)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona danych osobowych – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuł 6 ust. 3 i 4 – Zgodność przetwarzania z prawem – Przedstawienie dokumentu zawierającego dane osobowe w ramach cywilnego postępowania sądowego – Artykuł 23 ust. 1 lit. f) i j) – Ochrona niezależności sądów i postępowania sądowego – Egzekucja roszczeń cywilnoprawnych – Wymogi, które muszą być spełnione – Uwzględnienie interesu osób, których dane dotyczą – Wyważenie przeciwstawnych interesów – Artykuł 5 – Minimalizacja danych osobowych – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 7 – Prawo do poszanowania życia prywatnego – Artykuł 8 – Prawo do ochrony danych osobowych – Artykuł 47 – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Zasada proporcjonalności]

(2023/C 155/10)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Norra Stockholm Bygg AB

Strona pozwana: Per Nycander AB

Przy udziale: Entral AB

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 3 i 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych)

należy interpretować w ten sposób, że:

przepis ten ma zastosowanie w ramach sądowego postępowania cywilnego do przedstawienia jako dowodu rejestru pracowników zawierającego dane osobowe osób trzecich zebrane głównie do celów kontroli podatkowej.

- 2) Artykuły 5 i 6 rozporządzenia 2016/679

należy interpretować w ten sposób, że:

przy ocenie kwestii, czy należy nakazać przedstawienie dokumentu zawierającego dane osobowe, sąd krajowy jest zobowiązany uwzględnić interesy osób, których dane dotyczą, i wyważyć je w zależności od okoliczności każdej sprawy, rodzaju postępowania w sprawie i z należytym uwzględnieniem wymogów wynikających z zasady proporcjonalności, a w szczególności wymogów wynikających z zasady minimalizacji danych, o której mowa w art. 5 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 252 z 28.6.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus –Finlandia) – A

[Sprawa C-270/21 ⁽¹⁾, A (Nauczyciel wychowania przedszkolnego)]

[Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ pracowników – Uznawanie kwalifikacji zawodowych w państwie członkowskim – Dyrektywa 2005/36/WE – Prawo wykonywania zawodu nauczyciela wychowania przedszkolnego – Zawód regulowany – Prawo dostępu do zawodu na podstawie dyplomu wydanego w państwie członkowskim pochodzenia – Kwalifikacje zawodowe uzyskane w państwie trzecim]

(2023/C 155/11)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Przy udziale: Opetushallitus

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/55/UE z dnia 20 listopada 2013 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

za „zawód regulowany” w rozumieniu tego przepisu nie uznaje się zawodu, w odniesieniu do którego uregulowanie krajowe nakazuje spełnienie wymagań dotyczących kwalifikacji koniecznych do podjęcia i wykonywania tego zawodu, lecz pozostawia pracodawcom swobodę w zakresie oceny, czy wymagania te zostały spełnione.

- 2) Artykuł 3 ust. 3 dyrektywy 2005/36, zmienionej dyrektywą 2013/55,

należy interpretować w ten sposób, że:

przepis ten nie ma zastosowania, w sytuacji gdy dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji przedstawiony w przyjmującym państwie członkowskim został uzyskany na terytorium innego państwa członkowskiego w okresie, w którym to państwo członkowskie istniało nie jako niepodległe państwo, lecz jako socjalistyczna republika radziecka, i gdy ten dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji został przez wspomniane państwo członkowskie zrównany z dokumentem potwierdzającym posiadanie kwalifikacji wydanym w tym ostatnim państwie po odzyskaniu przez nie niepodległości. Taki dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji należy uznać za uzyskany w państwie członkowskim, a nie w państwie trzecim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 263 z 5.7.2021.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – R.J. R./Registru centras VĮ

(Sprawa C-354/21 ⁽¹⁾, Registru centras)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Europejskie poświadczenie spadkowe – Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 – Artykuł 1 ust. 2 lit. l) – Zakres stosowania – Artykuł 68 – Treść europejskiego poświadczenia spadkowego – Artykuł 69 ust. 5 – Skutki europejskiego poświadczenia spadkowego – Nieruchomy majątek spadkowy położony w państwie członkowskim innym niż państwo spadkobrania – Wpis tego majątku nieruchomości do rejestru nieruchomości tego państwa członkowskiego – Ustawowe wymogi dotyczące tego wpisu przewidziane w prawie rzeczonoego państwa członkowskiego – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1329/2014 – Obligatoryjny charakter formularza V zawartego w załączniku 5 do tego rozporządzenia wykonawczego]

(2023/C 155/12)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: R.J.R

Strona przeciwna: Registru centras VĮ

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 lit. l), art. 68 lit. l) i art. 69 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego

należy interpretować w ten sposób, że

nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego przewidującemu, iż wniosek o wpis nieruchomości do rejestru nieruchomości tego państwa członkowskiego może zostać oddalony, jeżeli jedynym dokumentem przedstawionym na poparcie tego wniosku jest europejskie poświadczenie spadkowe, które nie identyfikuje tej nieruchomości.

⁽¹⁾ Dz.U. C 349 z 30.8.2021.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad – Bułgaria) – Sdruzhenie „Za Zemyata – dostap do pravosadie”, „The Green Tank – grazhdansko sdruzhenie s nestopanska tsel” – Republika Grecka, NS/ Izpalnitelen director na Izpalnitelna agentsia po okolna sreda, „TETS Maritsa iztok 2” EAD

(Sprawa C-375/21 ⁽¹⁾, Sdruzhenie „Za Zemyata – dostap do pravosadie” i in.)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Jakość powietrza atmosferycznego – Dyrektywa 2008/50/WE – Artykuły 13 i 23 – Wartości dopuszczalne dla ochrony zdrowia ludzkiego – Przekroczenie – Plan dotyczący jakości powietrza – Dyrektywa 2010/75/UE – Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich zmniejszanie – Aktualizacja pozwolenia na eksploatację elektrowni ciepłej – Dopuszczalne wartości emisji – Artykuł 15 ust. 4 – Wniosek o odstępowanie określające mniej rygorystyczne dopuszczalne wielkości emisji – Zanieczyszczenie powietrza – Artykuł 18 – Pojęcie normy jakości środowiska – Obowiązki właściwego organu]

(2023/C 155/13)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Varhoven administrativen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sdruzhenie „Za Zemyata – dostap do pravosadie”, „The Green Tank – grazhdansko sdruzhenie s nestopanska tsel” – Republika Grecka, NS

Druga strona postępowania: Izpalnitelen director na Izpalnitelna agentsia po okolna sreda, „TETS Maritsa iztok 2” EAD

Sentencja

Artykuł 15 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) w związku z art. 18 tej dyrektywy oraz art. 13 i 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/UE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszyego powietrza dla Europy

należy interpretować w ten sposób, że:

przy rozpatrywaniu wniosku o przyznanie odstępstwa na podstawie wspomnianego art. 15 ust. 4 właściwy organ powinien, biorąc pod uwagę wszystkie istotne dane naukowe dotyczące zanieczyszczenia, w tym kumulatywny skutek wywołany wraz z pozostałymi źródłami danego rodzaju zanieczyszczeń, a także środki przewidziane we właściwym planie ochrony jakości powietrza sporządzonym dla danej strefy lub aglomeracji zgodnie z art. 23 dyrektywy 2008/50, odmówić przyznania takiego odstępstwa, jeżeli może ono przyczynić się do przekroczenia norm jakości powietrza określonych na podstawie art. 13 dyrektywy 2008/50 lub naruszać przewidziane w tym planie środki mające na celu zapewnienie przestrzegania tych norm i ograniczenie okresu przekroczenia tych norm do możliwie jak najkrótszego okresu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 401 z 4.10.2021.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Bursa Română de Mărfuri SA/Autoritatea Națională de Reglementare în domeniul Energiei (ANRE)

(Sprawa C-394/21, Bursa Română de Mărfuri) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rynek wewnętrzny energii elektrycznej – Dyrektywa 2009/72/WE – Rozporządzenie (UE) 2019/943 – Artykuł 1 lit. b) i c) oraz art. 3 – Zasady dotyczące funkcjonowania rynków energii elektrycznej – Rozporządzenie (UE) 2015/1222 – Artykuł 5 ust. 1 – Wyznaczony operator rynku energii elektrycznej – Krajowy monopol prawny w odniesieniu do usług obrotu energią na rynkach dnia następnego i dnia bieżącego – Uregulowanie krajowe przewidujące monopol na krótko-, średnio- i długoterminowy hurtowy obrót energią elektryczną]

(2023/C 155/14)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bursa Română de Mărfuri SA

Strona przeciwna: Autoritatea Națională de Reglementare în domeniul Energiei (ANRE)

przy udziale: Federația Europeană a Comercianților de Energie

Sentencja

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/943 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej, w szczególności art. 1 lit. b) i c), art. 2 pkt 40, jak również art. 3 tego rozporządzenia, w związku z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającą dyrektywę 2003/54/WE

należy interpretować w ten sposób, że:

- nie stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, na mocy którego utrzymany jest krajowy monopol prawny na usługi pośrednictwa w zakresie ofert sprzedaży i zakupu energii elektrycznej na rynkach hurtowych dnia następnego i dnia bieżącego, skoro monopol ten istniał już w tym państwie członkowskim w chwili wejścia w życie rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1222 z dnia 24 lipca 2015 r. ustanawiającego wytyczne dotyczące alokacji zdolności przesyłowej i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi, zgodnie z art. 5 tego rozporządzenia;
- nie stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, na mocy którego utrzymany jest krajowy monopol prawny na usługi pośrednictwa w zakresie ofert sprzedaży i zakupu energii elektrycznej na hurtowym rynku terminowym, przy czym zgodność tego uregulowania z prawem Unii należy oceniać w świetle odpowiednich postanowień prawa pierwotnego Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 10.5.2022.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Hof van Cassatie – Belgia) – postępowania karne przeciwko FU, DRV Intertrans BV (C-410/21) oraz Verbraeken J. en Zonen BV, PN (C-661/21)

(Sprawy połączone C-410/21 i C-661/21 ⁽¹⁾, DRV Intertrans i in.)

[Odesłanie prejudycjalne – Pracownicy migrujący – Zabezpieczenie społeczne – Właściwe ustawodawstwo – Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 – Artykuł 5 – Zaświadczenie A 1 – Tymczasowe wycofanie – Skutek wiążący – Uzyskanie zaświadczenia lub powołanie się na zaświadczenie w sposób noszący znamiona oszustwa – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 13 ust. 1 lit. b) ppkt (i) – Osoby normalnie wykonujące pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich – Stosowanie ustawodawstwa państwa członkowskiego siedziby – Pojęcie „siedziby” – Przedsiębiorstwo, które uzyskało licencję wspólnotową na przewóz drogowy na podstawie rozporządzeń (WE) nr 1071/2009 i (WE) nr 1072/2009 – Wpływ – Uzyskanie licencji lub powołanie się na licencję w sposób noszący znamiona oszustwa]

(2023/C 155/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie

Oskarżeni w postępowaniach głównych w sprawach karnych

FU, DRV Intertrans BV (C-410/21) oraz Verbraeken J. en Zonen BV, PN (C-661/21)

Sentencja

- 1) Artykuł 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

zaświadczenie A 1 wydane przez instytucję właściwą jednego z państw członkowskich wiąże instytucje i sądy państwa członkowskiego, w którym praca jest wykonywana, również wówczas, gdy w następstwie skierowanego do instytucji wydającej przez instytucję właściwą tego ostatniego państwa członkowskiego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy i o wycofanie zaświadczenia instytucja wydająca tymczasowo zawiesiła skutki wiążące tego zaświadczenia do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia przez nią w przedmiocie tego wniosku. Jednakże w takich okolicznościach sąd państwa członkowskiego, w którym praca jest wykonywana, przed którym to sądem toczy się postępowanie karne wszczęte przeciwko osobom podejrzanym o uzyskanie zaświadczenia A 1 lub korzystanie z niego w sposób noszący znamiona oszustwa, może stwierdzić istnienie oszustwa i w konsekwencji odmówić uwzględnienia tego zaświadczenia na potrzeby takiego postępowania karnego, o ile, po pierwsze, upłynął rozsądny termin, w którym instytucja wydająca zaniechała ponownego zbadania zasadności wydania tego zaświadczenia i zajęcia stanowiska w sprawie konkretnych dowodów przedstawionych przez instytucję właściwą przyjmującego państwa członkowskiego, które pozwalają sądzić, że omawiane zaświadczenie uzyskano lub korzystano z niego w sposób noszący znamiona oszustwa, w stosownym wypadku poprzez uznanie rozpatrywanego zaświadczenia za nieważne lub jego wycofanie, oraz po drugie, gwarancje związane z prawem do rzetelnego procesu sądowego, które należy przyznać tym osobom, są przestrzegane.

- 2) Artykuł 13 ust. 1 lit. b) ppkt (ii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem nr 465/2012, rozpatrywany w świetle art. 3 ust. 1 lit. a) i art. 11 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE, a także art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych

należy interpretować w ten sposób, że:

posiadanie przez spółkę licencji wspólnotowej na przewóz drogowy wydanej przez właściwe organy państwa członkowskiego nie stanowi niewzruszalnego dowodu na to, że siedziba tej spółki znajduje się w tym państwie członkowskim, na potrzeby ustalenia, zgodnie z art. 13 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia nr 883/2004, mającego zastosowanie ustawodawstwa krajowego z zakresu zabezpieczenia społecznego.

(¹) Dz.U. C 391 z 27.9.2021.
Dz.U. C 84 z 21.2.2022.

**Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska
(Sprawa C-432/21) (¹)**

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko naturalne – Dyrektywa 92/43/EWG – Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory – Artykuł 6 ust. 1 – 3, art. 12 ust. 1 lit. a) – d), art. 13 ust. 1 lit. a) i art. 16 ust. 1 – Dyrektywa 2009/147/WE – Ochrona dzikiego ptactwa – Artykuł 4 ust. 1, art. 5 lit. a), b) i d) i art. 9 ust. 1 – Gospodarka leśna prowadzona w oparciu o dobrą praktykę – Plany urządzenia lasu – Konwencja z Aarhus – Dostęp do wymiaru sprawiedliwości – Artykuł 6 ust. 1 lit. b) i art. 9 ust. 2 – Badanie legalności planów urządzenia lasu pod względem merytorycznym i formalnym – Prawo do wniesienia skargi przez organizacje ochrony środowiska]

(2023/C 155/16)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Brauhoff, G. Gattinara, C. Hermes i D. Milanowska, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna)

Sentencja

- 1) Poprzez przyjęcie art. 14b ust. 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach, zmienionej ustawą z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz ustawy o lasach, który przewiduje, że gospodarka leśna wykonywana zgodnie z wymaganiami dobrej praktyki w zakresie gospodarki leśnej nie narusza przepisów o ochronie poszczególnych zasobów, tworów i składników przyrody, w szczególności przepisów art. 51 i 52 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 6 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1, art. 13 ust. 1 lit. a) oraz art. 16 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zmienionej dyrektywą Rady 2013/17/UE z dnia 13 maja 2013 r., a także art. 4 ust. 1, art. 5 lit. a), b) i d) oraz art. 9 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, zmienionej dyrektywą 2013/17.
- 2) Poprzez zaniechanie przyjęcia wszelkich przepisów ustawodawczych niezbędnych do zapewnienia organizacjom ochrony przyrody możliwości zwrócenia się do sądu z żądaniem skutecznego zbadania pod względem merytorycznym i formalnym legalności planów urządzenia lasu w rozumieniu przepisów ustawy o lasach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43, zmienionej dyrektywą 2013/17, w związku z art. 6 ust. 1 lit. b) i art. 9 ust. 2 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisanej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r.
- 3) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 452 z 8.11.2021.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Miskolci Törvényszék – Węgry) – IH/MÁV-START Vasúti Személyszállító Zrt.

(Sprawa C-477/21 ⁽¹⁾, MÁV-START)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Organizacja czasu pracy – Artykuł 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuły 3 i 5 – Odpoczynek dobowy i odpoczynek tygodniowy – Uregulowanie krajowe przewidujące minimalny okres odpoczynku tygodniowego w wymiarze 42 godzin – Obowiązek przyznania odpoczynku dobowego – Zasady przyznawania]

(2023/C 155/17)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Miskolci Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: IH

Strona pozwana: MÁV-START Vasúti Személyszállító Zrt.

Sentencja

- 1) Artykuł 5 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy w związku z art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

odpoczynek dobowy przewidziany w art. 3 tej dyrektywy nie stanowi części okresu odpoczynku tygodniowego, o którym mowa w art. 5, lecz dodaje się do niego.

- 2) Artykuły 3 i 5 dyrektywy 2003/88 w związku z art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

w przypadku gdy uregulowanie krajowe przewiduje okres odpoczynku tygodniowego przekraczający 35 kolejnych godzin, pracownikowi należy udzielić, oprócz tego okresu, odpoczynku dobowego, który jest zagwarantowany w art. 3 tej dyrektywy.

- 3) Artykuł 3 dyrektywy 2003/88 w związku z art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

gdy pracownikowi udziela się okresu odpoczynku tygodniowego, pracownik ten ma również prawo do korzystania z okresu odpoczynku dobowego poprzedzającego wspomniany okres odpoczynku tygodniowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 471 z 22.11.2021.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – RWE Power Aktiengesellschaft/Hauptzollamt Duisburg

(Sprawa C-571/21 ⁽¹⁾, RWE Power)

[Odesłanie prejudycjalne – Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej – Dyrektywa 2003/96/WE – Artykuł 14 ust. 1 lit. a) – Artykuł 21 ust. 3 zdanie drugie i trzecie – Energia elektryczna wykorzystywana do produkcji energii elektrycznej oraz do utrzymania zdolności do produkcji energii elektrycznej – Zwolnienie – Zakres – Kopalnie odkrywkowe – Energia elektryczna wykorzystywana do eksploatacji zasobników paliwa i środków transportu]

(2023/C 155/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RWE Power Aktiengesellschaft

Strona pozwana: Hauptzollamt Duisburg

Sentencja

- 1) Artykuł 14 ust. 1 lit. a) zdanie pierwsze dyrektywy 2003/96/WE Rady z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej w związku z art. 21 ust. 3 zdanie drugie tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

przewidziane w tym przepisie zwolnienie od podatku „energii elektrycznej wykorzystywanej do produkcji energii elektrycznej” nie obejmuje energii elektrycznej wykorzystywanej w ramach wydobycia produktu energetycznego takiego jak węgiel brunatny w kopalni odkrywkowej, jeżeli ta energia elektryczna jest wykorzystywana nie w procesie technologicznym wytwarzania energii elektrycznej, lecz do wytwarzania produktu energetycznego. Zwolnienie to może natomiast obejmować dalsze przetwarzanie i obróbkę tego produktu energetycznego w elektrowniach w celu produkcji energii elektrycznej, o ile operacje te są niezbędne i bezpośrednio przyczyniają się do procesu technologicznego tej produkcji.

- 2) Artykuł 14 ust. 1 lit. a) zdanie pierwsze dyrektywy 2003/96

należy interpretować w ten sposób, że:

zwolnienie od podatku „energii elektrycznej wykorzystywanej do utrzymania zdolności do produkcji energii elektrycznej” przewidziane w tym przepisie może obejmować energię elektryczną przeznaczoną na funkcjonowanie instalacji do składowania produktu energetycznego takiego jak węgiel brunatny, oraz środków transportu umożliwiających dostarczanie tego produktu, w przypadku gdy operacje te mają miejsce na terenie elektrowni, pod warunkiem że są one niezbędne i bezpośrednio przyczyniają się do utrzymania wydajności procesu technologicznego produkcji energii elektrycznej, w zakresie, w jakim takie operacje są wymagane dla zapewnienia utrzymania zdolności do ciągłej produkcji energii elektrycznej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 490 z 6.12.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal de Braga – Portugalia) – Vapo Atlantic SA/Entidade Nacional para o Setor Energético E.P.E. (ENSE)

(Sprawa C-604/21 ⁽¹⁾, Vapo Atlantic)

[Odesłanie prejudycjalne – Procedura udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego – Dyrektywa 98/34/WE – Artykuł 1 pkt 4 – Pojęcie „innych wymagań” – Artykuł 1 pkt 11 – Pojęcie „przepisu technicznego” – Artykuł 8 ust. 1 – Ciężący na państwach członkowskich obowiązek notyfikowania Komisji Europejskiej każdego projektu przepisu technicznego – Przepis krajowy przewidujący dodanie określonego procentu biopaliw do paliw drogowych – Artykuł 10 ust. 1 akapit trzeci – Pojęcie „klauzuli bezpieczeństwa wprowadzonej przez obowiązujący akt prawny Unii” – Brak objęcia art. 4 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2009/30/WE zakresem stosowania]

(2023/C 155/19)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Administrativo e Fiscal de Braga

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vapo Atlantic SA

Druga strona postępowania: Entidade Nacional para o Setor Energético E.P.E. (ENSE)

Przy udziale: Fundo Ambiental, Fundo de Eficiência Energética (FEE)

Sentencja

1) Artykuł 1 pkt 4 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego, zmienionej dyrektywą Rady 2006/96/WE z dnia 20 listopada 2006 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

uregulowanie krajowe, które ustanawia cel polegający na dodaniu 10 % biopaliw do paliw drogowych wprowadzonych do obrotu przez podmiot gospodarczy w danym roku, wchodzi w zakres pojęcia „innych wymagań” w rozumieniu art. 1 pkt 4 dyrektywy 98/34 ze zmianami i stanowi tym samym „przepis techniczny” w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34 ze zmianami, na który można powołać się wobec jednostek wyłącznie wtedy, gdy jego projekt został notyfikowany zgodnie z art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34 ze zmianami.

2) Artykuł 8 ust. 1 dyrektywy 98/34, zmienionej dyrektywą 2006/96,

należy interpretować w ten sposób, że:

uregulowanie krajowe, które ma na celu transpozycję art. 7a ust. 2 dyrektywy 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnoszącej się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 93/12/EWG, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/30/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r., w sposób zgodny z celem określonym w art. 3 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE, nie może stanowić transpozycji w pełni normy europejskiej w rozumieniu art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34 ze zmianami, a tym samym nie podlegać obowiązkowi notyfikacji przewidzianemu w tym przepisie.

3) Artykuł 4 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2009/30

należy interpretować w ten sposób, że:

przepis ten nie stanowi klauzuli bezpieczeństwa wprowadzonej przez wiążący akt prawny Unii w rozumieniu art. 10 ust. 1 tiret trzecie dyrektywy 98/34, zmienionej dyrektywą 2006/96.

(¹) Dz.U. C 11 z 10.1.2022.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije – Słowenia) – Nec Plus Ultra Cosmetics AG/Republika Slovenija

(Sprawa C-664/21 (¹), Nec Plus Ultra Cosmetics AG)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 138 ust. 1 – Zwolnienia związane z transakcjami wewnątrzspółnotowymi – Dostawy towarów – Zasady neutralności podatkowej, skuteczności i proporcjonalności – Spełnienie wymogów materialnych – Termin do przedstawienia dowodów]

(2023/C 155/20)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nec Plus Ultra Cosmetics AG

Druga strona postępowania: Republika Slovenija

Sentencja

Artykuł 131 i art. 138 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z zasadami neutralności podatkowej, skuteczności i proporcjonalności

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które zakazują przedstawiania i przeprowadzania nowych dowodów w celu wykazania, że spełnione zostały przesłanki materialne określone w art. 138 ust. 1 tej dyrektywy, w toku postępowania administracyjnego, które doprowadziło do wydania decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego, w szczególności po przeprowadzeniu czynności kontroli podatkowej, ale przed wydaniem tej decyzji, pod warunkiem przestrzegania zasad równoważności i skuteczności.

(¹) Dz.U. C 64 z 7.2.2022.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hovrätten för Nedre Norrland – Szwecja) – AI/Åklagarmyndigheten

(Sprawa C-666/21 (¹), Åklagarmyndigheten)

[Odesłanie prejudycjalne – Przewóz drogowy – Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 – Zakres stosowania – Artykuł 2 ust. 1 lit. a) – Artykuł 3 lit. h) – Pojęcie „przewozu drogowego rzeczy” – Pojęcie „dopuszczalnej masy całkowitej” – Pojazd przystosowany jako tymczasowa przestrzeń mieszkalna oraz do załadunku rzeczy przewożonych w celach niehandlowych – Rozporządzenie (UE) nr 165/2014 – Tachografy – Artykuł 23 ust. 1 – Obowiązek zapewnienia regularnych przeglądów wykonywanych przez zatwierdzone warsztaty]

(2023/C 155/21)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Hovrätten för Nedre Norrland

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżony i wnoszący apelację: AI

Oskarżyciel i wnoszący apelację: Åklagarmyndigheten

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 561/2006 z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) nr 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 z dnia 4 lutego 2014 r., w związku z art. 3 lit. h) rozporządzenia nr 561/2006, ze zmianami,

należy interpretować w ten sposób, że:

pojęcie „przewozu drogowego rzeczy” w rozumieniu tego pierwszego przepisu obejmuje przewóz drogowy pojazdem, którego dopuszczalna masa całkowita w rozumieniu art. 4 lit. m) rozporządzenia nr 561/2006, ze zmianami, przekracza 7,5 tony, w tym gdy jest on przystosowany, by służyć nie tylko jako tymczasowa przestrzeń mieszkalna do użytku prywatnego, ale również przestrzeń na załadunek rzeczy przewożonych w celach niehandlowych, natomiast dopuszczalne obciążenie tego pojazdu i kategoria, pod jaką został wpisany do krajowego rejestru ruchu drogowego, nie mają znaczenia w tym względzie.

(¹) Dz.U. C 24 z 17.1.2022.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – Papierfabriek Doetinchem B.V./Sprick GmbH Bielefelder Papier- und Wellpappenwerk & Co.

(Sprawa C-684/21 (¹), Papierfabriek Doetinchem)

[Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna – Wzory wspólnotowe – Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 – Artykuł 8 ust. 1 – Cechy postaci produktu wynikające wyłącznie z jego funkcji technicznej – Kryteria oceny – Istnienie alternatywnych wzorów – Właściciel posiadający również wiele chronionych wzorów alternatywnych – Wielobarwność produktu, która nie jest odzwierciedlona w rejestracji danego wzoru]

(2023/C 155/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Sprick GmbH Bielefelder Papier- und Wellpappenwerk & Co.

Strona pozwana: Papierfabriek Doetinchem B.V.

Sentencja

1) Artykuł 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych

należy interpretować w ten sposób, że:

oceny, czy cechy postaci produktu wynikają wyłącznie z jego funkcji technicznej w rozumieniu tego przepisu, należy dokonywać w świetle wszystkich istotnych obiektywnych okoliczności danego przypadku, w szczególności tych decydujących o wyborze owych cech, istnienia alternatywnych wzorów umożliwiających zrealizowanie tej samej funkcji technicznej i faktu, że właścicielowi danego wzoru przysługują również prawa z rejestracji dużej liczby wzorów alternatywnych, przy czym ta ostatnia okoliczność nie jest rozstrzygająca dla celów stosowania tego przepisu.

2) Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002

należy interpretować w ten sposób, że:

przy badaniu, czy postać produktu wynika wyłącznie z jego funkcji technicznej, nie można brać pod uwagę okoliczności, że projekt tego produktu umożliwia wprowadzenie większej liczby kolorów, jeżeli ta wielobarwność nie wynika z rejestracji danego wzoru.

(¹) Dz.U. C 84 z 21.2.2022.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel – Belgia) – Recreatieprojecten Zeeland BV, Casino Admiral Zeeland BV, Supergame BV/Belgische Staat

(Sprawa C-695/21 (¹), Recreatieprojecten Zeeland i in.)

[Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług – Artykuł 56 TFUE – Ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług – Gry losowe – Przepisy państwa członkowskiego przewidujące ogólny zakaz reklamy salonów gier losowych – Odstępstwo od tego zakazu z mocy prawa w przypadku salonów gier posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności wydane przez władze tego państwa członkowskiego – Brak możliwości odstępowania w przypadku salonów gier położonych w innym państwie członkowskim]

(2023/C 155/23)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Recreatieprojecten Zeeland BV, Casino Admiral Zeeland BV, Supergame BV

Strona przeciwna: Belgische Staat

Sentencja

Artykuł 56 akapit pierwszy TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które przyznają ograniczonej i kontrolowanej liczbie podmiotów prowadzących salony gier losowych znajdujące się na terytorium tego państwa członkowskiego odstępstwo z mocy prawa od zakazu reklamy mającego ogólne zastosowanie do takich salonów gier, nie przewidując możliwości uzyskania odpowiedniego odstępowania przez podmioty prowadzące salony gier znajdujące się w innym państwie członkowskim.

(¹) Dz.U. C 84 z 21.2.2022.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 9 marca 2023 r. – Françoise Grossetête /Parlament Europejski

(Sprawa C-714/21 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Prawo instytucjonalne – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów Parlamentu Europejskiego – Zmiana reżimu dobrowolnych uzupełniających świadczeń emerytalnych – Decyzja indywidualna w sprawie ustalenia uprawnień w zakresie dobrowolnych uzupełniających świadczeń emerytalnych – Zarzut niezgodności z prawem – Kompetencja Prezydium Parlamentu – Prawa nabyte i będące w trakcie nabywania – Proporcjonalność – Równość traktowania – Pewność prawa]

(2023/C 155/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Françoise Grossetête (przedstawiciele: E. Arnaldos Orts, abogado, F. Doumont, avocat, J. Martínez Gimeno i D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Ecker, N. Görlitz i T. Lazian, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Françoise Grossetête zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 24.1.2022.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 9 marca 2023 r. – Gerardo Galeote (C-715/21 P), Graham Watson (C-716/21 P) / Parlament Europejski

(Sprawy połączone C-715/21 P i C-716/21 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Prawo instytucjonalne – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów Parlamentu Europejskiego – Zmiana reżimu dobrowolnych uzupełniających świadczeń emerytalnych – Decyzja indywidualna w sprawie ustalenia uprawnień w zakresie dobrowolnych uzupełniających świadczeń emerytalnych – Zarzut niezgodności z prawem – Kompetencja Prezydium Parlamentu – Prawa nabyte i będące w trakcie nabywania – Proporcjonalność – Równość traktowania – Pewność prawa]

(2023/C 155/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Gerardo Galeote (C-715/21 P), Graham Watson (C-716/21 P) (przedstawiciele: E. Arnaldos Orts, abogado, F. Doumont, avocat, J. Martínez Gimeno i D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Ecker, N. Görlitz i T. Lazian, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Gerardo Galeote i Graham Watson zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 24.1.2022.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wien – Austria) – Kwizda Pharma GmbH/Landeshauptmann von Wien

(Sprawa C-760/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Bezpieczeństwo żywności – Środki spożywcze – Rozporządzenie (UE) nr 609/2013 – Artykuł 2 ust. 2 lit. g) – Pojęcie „żywności specjalnego przeznaczenia medycznego” – Inne szczególne wymogi żywieniowe – Potrzeby żywieniowe – Zmiana diety – Składniki odżywcze – Stosowanie pod nadzorem lekarza – Składniki, które nie są wchłaniane ani metabolizowane w układzie pokarmowym – Odróżnienie od produktów leczniczych – Odróżnienie od suplementów żywnościowych]

(2023/C 155/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kwizda Pharma GmbH

Strona przeciwna: Landeshauptmann von Wien

Sentencja

1) Artykuł 1 pkt 2 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą 2004/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r., oraz art. 2 ust. 2 lit. g) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie żywności przeznaczonej dla niemowląt i małych dzieci oraz żywności specjalnego przeznaczenia medycznego i środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała oraz uchylającego dyrektywę Rady 92/52/EWG, dyrektywy Komisji 96/8/WE, 1999/21/WE, 2006/125/WE i 2006/141/WE, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 41/2009 i (WE) nr 953/2009

należy interpretować w ten sposób, że:

w celu odróżnienia pojęć „produktu leczniczego” i „żywności specjalnego przeznaczenia medycznego”, które zostały odpowiednio zdefiniowane w tych przepisach, należy ocenić w świetle charakteru i właściwości danego produktu, czy jest to środek spożywczy mający zaspokajać szczególne potrzeby żywieniowe, czy też produkt, którego zadaniem jest zapobieganie chorobom u ludzi lub ich leczenie, przywracanie, poprawa lub zmiana funkcji fizjologicznych poprzez powodowanie działania farmakologicznego, immunologicznego lub metabolicznego, bądź też stawianie diagnozy leczniczej, względnie produkt prezentowany jako posiadający takie właściwości.

2) Artykuł 2 ust. 2 lit. g) rozporządzenia nr 609/2013

należy interpretować w ten sposób, że:

po pierwsze, pojęcie „potrzeb żywieniowych” obejmuje spowodowane chorobą, zaburzeniem lub schorzeniem potrzeby, których zaspokojenie przez pacjenta jest niezbędne pod względem żywieniowym, po drugie, zakwalifikowanie danego produktu jako „żywności specjalnego przeznaczenia medycznego” nie może być uzależnione od warunku, aby zaspokojenie „potrzeb żywieniowych” spowodowanych chorobą, zaburzeniem lub schorzeniem, a w konsekwencji działanie owego produktu, musiało następować w trakcie lub w wyniku trawienia, a po trzecie, termin „jedynie przez zmianę normalnej diety” obejmuje zarówno sytuacje, w których zmiana diety jest niemożliwa lub niebezpieczna dla pacjenta, jak i sytuacje, w których zaspokajanie przez pacjenta jego potrzeb żywieniowych poprzez spożywanie zwykłej żywności jest znacznie utrudnione.

3) Artykuł 2 ust. 2 lit. g) rozporządzenia nr 609/2013

należy interpretować w ten sposób, że:

dla celów stosowania tego rozporządzenia, które nie definiuje pojęcia „składnika odżywczego”, należy odnieść się do definicji tego pojęcia zawartej w art. 2 ust. 2 lit. s) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004.

4) Artykuł 2 ust. 2 lit. g) rozporządzenia nr 609/2013

należy interpretować w ten sposób, że:

po pierwsze, dany produkt powinien być stosowany pod nadzorem lekarza, jeżeli zalecenie i późniejsza ocena pracownika służby zdrowia są niezbędne w świetle potrzeb żywieniowych spowodowanych określoną chorobą, określonym schorzeniem lub zaburzeniem oraz ze względu na oddziaływanie danego produktu na potrzeby żywieniowe pacjenta i na samego pacjenta, a po drugie, wymóg, aby żywność specjalnego przeznaczenia medycznego mogła być „stosowana [tylko] pod nadzorem lekarza”, nie jest warunkiem zakwalifikowania danego produktu jako takiej żywności.

5) Artykuł 2 dyrektywy 2002/46 i art. 2 ust. 2 lit. g) rozporządzenia nr 609/2013

należy interpretować w ten sposób, że:

pojęcia „suplementu żywnościowego” i „żywności specjalnego przeznaczenia medycznego”, których odpowiednie definicje zawarto w tych przepisach, wykluczają się wzajemnie, a zatem w każdym konkretnym przypadku konieczne jest ustalenie, na podstawie charakterystycznych cech i warunków stosowania danego produktu, czy wchodzi on w zakres pierwszego, czy drugiego z tych pojęć.

(¹) Dz.U. C 138 z 28.3.2022.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Graz – Austria) – Postępowanie w sprawie uznania i wykonania europejskiego nakazu dochodzeniowego dotyczącego MS

[Sprawa C-16/22 (¹), Staatsanwaltschaft Graz (Urząd ds. przestępstw podatkowych w Düsseldorfie)]

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa 2014/41/UE – Europejski nakaz dochodzeniowy – Artykuł 1 ust. 1 – Pojęcie „organu wymiaru sprawiedliwości” – Artykuł 2 lit. c) – Pojęcie „organu wydającego” – Nakaz wydany przez organ podatkowy bez zatwierdzenia przez sędziego lub prokuratora – Organ podatkowy wykonujący prawa i obowiązki prokuratury w dochodzeniu karnoskarbowym]

(2023/C 155/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Graz

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: MS

Przy udziale: Staatsanwaltschaft Graz, Finanzamt für Steuerstrafsachen und Steuerfahndung Düsseldorf

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 akapit pierwszy oraz art. 2 lit. c) ppkt (i) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych

należy interpretować w ten sposób, że:

- organ podatkowy państwa członkowskiego, który będąc częścią władzy wykonawczej, prowadzi zgodnie z prawem krajowym w sposób samodzielny dochodzenia karnoskarbowe, zamiast prokuratury i wykonując przysługujące jej prawa i obowiązki, nie może zostać uznany za „organ wymiaru sprawiedliwości” i za „organ wydający” w rozumieniu, odpowiednio, pierwszego i drugiego z tych przepisów;
- taki organ może natomiast wchodzić w zakres pojęcia „organu wydającego” w rozumieniu art. 2 lit. c) ppkt (ii) wspomnianej dyrektywy, o ile spełnione są warunki przewidziane w tym przepisie.

(¹) Dz.U. C 138 z 28.3.2022.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 7 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rada Úradu pre verejné obstarávanie – Słowacja) – HOREZZA a.s./Úrad pre verejné obstarávanie

(Sprawa C-520/22 (¹), Horezza)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Artykuł 267 TFUE – Pojęcie „sądu” – Organ odwoławczy krajowego organu regulacyjnego w zakresie postępowań o udzielenie zamówień publicznych – Niezależność – Status osoby trzeciej w stosunku do organu, który wydał decyzję będącą przedmiotem odwołania – Oczywista niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym]

(2023/C 155/28)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Rada Úradu pre verejné obstarávanie

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: HOREZZA a.s.

Druga strona postępowania: Úrad pre verejné obstarávanie

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rada Úradu pre verejné obstarávanie (Radę Urzędu Zamówień Publicznych, Słowacja) postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2022 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

(¹) Data wpływu: 4.8.2022.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 7 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rada Úradu pre verejné obstarávanie – Słowacja) – KONŠTRUKTA – Defence a.s./Úrad pre verejné obstarávanie

(Sprawa C-521/22 (¹), Konštrukta – Defence)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Artykuł 267 TFUE – Pojęcie „sądu” – Organ odwoławczy krajowego organu regulacyjnego w zakresie postępowań o udzielenie zamówień publicznych – Niezależność – Status osoby trzeciej w stosunku do organu, który wydał decyzję będącą przedmiotem odwołania – Oczywista niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym]

(2023/C 155/29)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Rada Úradu pre verejné obstarávanie

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: KONŠTRUKTA – Defence a.s.

Druga strona postępowania: Úrad pre verejné obstarávanie

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Radę Úradu pre verejné obstarávanie (Radę Urzędu Zamówień Publicznych, Słowacja) postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2022 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

(¹) Data wpływu: 4.8.2022.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Prahova (Rumunia) w dniu 18 października 2022 r. – SC Bitulpetroleum Serv SRL/Administrația Județeană a Finanțelor Publice Prahova – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Ploiești

(Sprawa C-657/22)

(2023/C 155/30)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Prahova

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Bitulpetroleum Serv SRL

Druga strona postępowania: Administrația Județeană a Finanțelor Publice Prahova – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Ploiești

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy krajowe i praktyki krajowe, takie jak rozpatrywane w niniejszej sprawie, zgodnie z którymi ponowne wprowadzenie paliwa opałowego (oleju opałowego) do składu podatkowego w braku kontroli celnej [stanowi] domniemane naruszenie procedury składu, które uzasadnia zastosowanie podatku akcyzowego według stawki ustalonej dla oleju napędowego, to znaczy paliwa, w odniesieniu do którego wartość [podatku akcyzowego] jest ponad 21 razy wyższa niż wartość podatku akcyzowego od oleju opałowego, są sprzeczne z zasadą proporcjonalności oraz z art. 2 ust. 3, art. 5 i art. 21 ust. 1 dyrektywy 2003/96/WE (¹)?
- 2) Czy przepisy i praktyki krajowe, takie jak rozpatrywane w niniejszej sprawie, zgodnie z którymi VAT jest nakładany na kwoty określone dodatkowo przez organ podatkowy z tytułu podatku akcyzowego od oleju napędowego jako kara za nieprzestrzeganie przez podatnika procedury dozoru celnego w następstwie ponownego wprowadzenia przez niego do składu produktów energetycznych takich jak olej opałowy, w odniesieniu do których zapłacono już podatek akcyzowy, a które nie zostały przyjęte przez klientów, pozostają w stanie nienaruszonym i są przechowywane do czasu znalezienia [nowego] nabywcy, są sprzeczne z zasadą proporcjonalności, zasadą neutralności VAT oraz z art. 2, 250 i 273 dyrektywy 2006/112/WE (²)?

(¹) Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. 2003, L 238, s. 51).

(²) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *Gerechtshof 's-Hertogenbosch* (Niderlandy) w dniu 14 grudnia 2022 r. – XX/*Inspecteur van de Belastingdienst*

(Sprawa C-782/22)

(2023/C 155/31)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XX

Druga strona postępowania: Inspecteur van de Belastingdienst

Pytania prejudycjalne

Czy art. 63 ust. 1 TFUE stoi na przeszkodzie przepisom takim jak rozpatrywane w niniejszej sprawie, zgodnie z którymi dywidendy wypłacane przez spółki (giełdowe) z siedzibą w Niderlandach na rzecz mającej siedzibę w innym państwie członkowskim spółki, która zainwestowała je między innymi w akcje tych spółek (giełdowych) celem pokrycia wypłat przyszłych zobowiązań, podlegają pobraniu podatku u źródła w wysokości 15 % od kwoty brutto wypłaconych dywidend, podczas gdy opodatkowanie wypłaconych dywidend w przypadku spółki z siedzibą w Niderlandach byłoby w identycznych okolicznościach zerowe, ponieważ przy obliczaniu podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym, któremu podlegałyby ta ostatnia spółka, uwzględniono by koszty poniesione z powodu zwiększenia wypłat przyszłych zobowiązań takiej spółki, które to zwiększenie niemal całkowicie odpowiadałoby zmianom (na plus) wartości aktywów inwestycyjnych, nawet jeśli otrzymanie dywidend samo w sobie nie prowadziło do zmiany wartości tych zobowiązań?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *Finanzgericht Hamburg* (Niemcy) w dniu 28 grudnia 2022 r. – G.A./*Hauptzollamt Braunschweig*

(Sprawa C-791/22)

(2023/C 155/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: G.A.

Strona przeciwna: Hauptzollamt Braunschweig

Pytanie prejudycjalne

Czy w przypadku gdy przepis prawa państwa członkowskiego stwierdza, że do VAT w przywozie ma odpowiednio zastosowanie art. 215 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92⁽¹⁾, stanowi to naruszenie dyrektywy 2006/112⁽²⁾, w szczególności jej art. 30 i 60?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Palma de Mallorca (Hiszpania) w dniu 12 stycznia 2023 r. – Eventmedia Soluciones SL/Air Europa Líneas Aéreas SAU

(Sprawa C-11/23, Eventmedia Soluciones)

(2023/C 155/33)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Palma de Mallorca

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Eventmedia Soluciones SL

Strona pozwana: Air Europa Líneas Aéreas SAU

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy włączenie do umowy przewozu lotniczego klauzuli takiej jak rozpatrywana można uznać za niedopuszczalne wyłączenie, o którym mowa w art. 15 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾, ze względu na to, że klauzula ta ogranicza zobowiązania przewoźnika, ograniczając możliwość zaspokojenia przez pasażerów ich prawa [do] odszkodowania z tytułu odwołania lotu poprzez przeniesienie wierzycelności?
- 2) Czy art. 7 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 1 lit. c) i art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) [nr 261/2004] można interpretować w ten sposób, że wypłata odszkodowania z tytułu odwołania lotu, do której zobowiązany jest obsługujący lot przewoźnik, stanowi obowiązek wprowadzony w rozporządzeniu, niezależnie od istnienia umowy przewozu zawartej z pasażerem i zwinionej niewykonania zobowiązań umownych przewoźnika lotniczego?

Tytułem pomocniczym, na wypadek uznania, że wskazana klauzula nie stanowi niedopuszczalnego wyłączenia w rozumieniu art. 15 rozporządzenia (WE) [nr 261/2004], lub stwierdzenia, że prawo do odszkodowania ma charakter umowny, sąd odsyłający zwraca się z następującym [pytaniem] prejudycjalnym:

- 3) Czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 [dyrektywy] Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy rozpatrujący powództwo dotyczące prawa do odszkodowania z tytułu odwołania lotu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 rozporządzenia [nr 261/2004], musi dokonać kontroli z urzędu, czy warunek włączony do umowy przewozu, który nie zezwala pasażerowi na zbycie jego praw, jest nieuczciwy, w przypadku gdy powództwo to zostało wniesione przez nabywcę, który w odróżnieniu od zbywającego nie ma statusu konsumenta i użytkownika?
- 4) W przypadku gdy dokonanie kontroli z urzędu jest zasadne, czy można pominąć obowiązek poinformowania konsumenta i stwierdzenia, czy powołuje się on na nieuczciwy charakter warunku lub wyraża na niego zgodę, z uwagi na dorozumiane zachowanie polegające na zbyciu wierzycelności przysługującej konsumentowi z naruszeniem ewentualnie nieuczciwego warunku, który nie zezwalał na przeniesienie wierzycelności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach (Polska) w dniu 18 stycznia 2023 r. – F S.A. przeciwko Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej

(Sprawa C-18/23, Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej)

(2023/C 155/34)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: F S.A.

Strona pozwana: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) ⁽¹⁾, a w szczególności art. 29 ust. 1 tej dyrektywy w zw. z art. 18, 49 oraz 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one ustanawianiu w przepisach krajowych wymogów formalnych, takich jak w postępowaniu głównym, w korzystaniu ze zwolnień od podatku dochodowego przez instytucje wspólnego inwestowania posiadające siedzibę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w innym państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, tj. od wymogu zarządzania nimi przez podmioty zewnętrzne, które prowadzą swoją działalność na podstawie zezwolenia właściwych organów nadzoru nad rynkiem finansowym państwa, w którym podmioty te mają siedzibę?

⁽¹⁾ Dz. U. 2009, L 302 s.32

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 19 stycznia 2023 r. – ND/DR**

(Sprawa C-21/23, Lindenapotheke)

(2023/C 155/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona pozwana i wnosząca skargę rewizyjną: ND

Strona powodowa i druga strona postępowania rewizyjnego: DR

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy rozdziału VIII rozporządzenia 2016/679 ⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie uregulowaniom krajowym, które – poza uprawnieniami interwencyjnymi organów nadzorczych właściwych w zakresie monitorowania i wykonywania tego rozporządzenia oraz możliwościami ochrony osób, których dane dotyczą – przyznają konkurentom prawo do występowania przeciwko sprawcy w drodze powództwa do sądu cywilnego z powodu naruszenia ogólnego rozporządzenia o ochronie danych w aspekcie zakazu stosowania nieuczciwych praktyk handlowych?
- 2) Czy dane, które klienci farmaceuty występującego jako sprzedawca na platformie sprzedaży internetowej wprowadzają na platformie sprzedażowej przy zamawianiu leków wydawanych wprawdzie jedynie w aptekach, ale niebędących lekami na receptę (nazwisko klienta, adres dostawy oraz informacje niezbędne do indywidualizacji zamawianego leku wydawanego jedynie w aptekach), są danymi dotyczącymi zdrowia w rozumieniu art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 oraz art. 8 ust. 1 dyrektywy 95/46 ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1; zwane dalej „RODO”)

⁽²⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. 1995, L 281, s. 31).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg (Luksemburg) w dniu 23 stycznia 2023 r. – FV/Caisse pour l’avenir des enfants

(Sprawa C-27/23, Hocinx) ⁽¹⁾

(2023/C 155/36)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FV

Druga strona postępowania: Caisse pour l’avenir des enfants

Pytania prejudycjalne

Czy zasada równego traktowania gwarantowana przez art. 45 TFUE i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 492/2011 ⁽²⁾ oraz art. 67 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 ⁽³⁾ i art. 60 rozporządzenia (WE) nr 987/2009 ⁽⁴⁾ stoją na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, zgodnie z którymi pracownicy przygraniczni nie mogą pobierać dodatku rodzinnego związanego z wykonywaniem przez nich pracy najemnej w tym państwie członkowskim na dzieci umieszczone u nich na mocy orzeczenia sądowego, podczas gdy wszystkie dzieci umieszczone poza rodziną na mocy orzeczenia sądowego i zamieszkałe w rzeczonym państwie członkowskim są uprawnione do otrzymywania tego dodatku wypłacanego osobie fizycznej lub prawnej, która sprawuje pieczę nad dzieckiem i u której dziecko ma prawne miejsce zamieszkania oraz faktyczne i stałe miejsce pobytu? Czy na odpowiedź na postawione pytanie może mieć wpływ fakt, że pracownik przygraniczny uczestniczy w utrzymaniu tego dziecka?

⁽¹⁾ Nazwa niniejszej sprawy jest nazwą fikcyjną. Nie odpowiada ona rzeczywistemu nazwisku ani rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. 2011, L 141, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2009, L 284, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Austria) w dniu 24 stycznia 2023 r. – AA AG/VM, AG GmbH

(Sprawa C-33/23, Schwarzder) ⁽¹⁾

(2023/C 155/37)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: AA AG

Druga strona postępowania: VM, AG GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽²⁾ w związku z umową między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego z dnia 21 czerwca 1999 r. w brzmieniu nadanym jej decyzją nr 2/2010 Komitetu ds. transportu lotniczego Wspólnota/Szwajcaria z dnia 26 listopada 2010 r. ⁽³⁾ należy dokonywać w ten sposób, że połączenie lotnicze składające się z dwóch lotów częściowych z miejscem odlotu na terytorium Konfederacji Szwajcarskiej, międzyrządowaniem na terytorium państwa członkowskiego i miejscem docelowym na terytorium państwa trzeciego, (w przypadku którego obsługujący przewoźnik lotniczy jest ponadto przewoźnikiem wspólnotowym), jest objęte zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 261/2004?

- 2) Czy wykładni art. 3 ust. 1 lit. a) [rozporządzenia (WE) nr 261/2004] w związku z umową w sprawie transportu lotniczego należy dokonywać w ten sposób, że połączenie lotnicze składające się z dwóch lotów częściowych z miejscem odlotu na terytorium państwa trzeciego, międzyładowaniem na terytorium państwa członkowskiego i miejscem docelowym na terytorium Konfederacji Szwajcarskiej, w przypadku którego obsługujący przewoźnik lotniczy jest ponadto przewoźnikiem wspólnotowym, jest objęte zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 261/2004?

- (¹) Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2010, L 347, s. 47).
- (³) Decyzja nr 2/2010 Wspólnego Komitetu ds. Transportu Lotniczego Wspólnota/Szwajcaria ustanowionego na mocy umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego z dnia 26 listopada 2010 r. zastępująca załącznik do umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Dz.U. 2010, L 347, s. 54).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Koszalinie
(Polska) w dniu 24 stycznia 2023 r. – RF przeciwko Getin Noble Bank S.A.**

(Sprawa C-34/23, Getin Noble Bank)

(2023/C 155/38)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Koszalinie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RF

Strona pozwana: Getin Noble Bank S.A.

Pytanie prejudycjalne

Czy zakaz określony w art. 70 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/WE, 2012/30/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (¹), dotyczy wyłącznie możliwości wykonania zabezpieczenia roszczenia pieniężnego w drodze egzekucji, czy też wszczęcia jakiegokolwiek postępowania zabezpieczającego w stosunku do podmiotu w przymusowej restrukturyzacji?

(¹) Dz. U. 2014, L 173, s. 190

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione
(Włochy) w dniu 25 stycznia 2023 r. – Agenzia delle Entrate/PR**

(Sprawa C-37/23 Giocevi (¹))

(2023/C 155/39)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Agenzia delle Entrate

Druga strona postępowania: PR

Pytanie prejudycjalne

Czy zasady wyrażone w postanowieniu Agenzia delle Entrate/Nuova Invincibile srl, C-82/14, EU:C:2015:510, oraz w wyroku z dnia 17 lipca 2008 r., Komisja/Włochy, C-132/06, EU:C:2008:412, stoją na przeszkodzie przepisowi ustawowemu, takiemu jak przepis wynikający z art. 33 ust. 28 legge n. 183 del 2011 (ustawy nr 183 z 2011 r.), który umożliwia podatnikom uzyskanie zwrotu w wysokości 60 % kwot zapłaconych tytułem VAT w okresie od kwietnia 2009 r. do grudnia 2010 r. w związku z trzęsieniem ziemi, które dotknęło Abruzję w dniu 6 kwietnia 2009 r.?

(¹) Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank Brussel (Belgia) w dniu 31 stycznia 2023 r. – A, B, C, D/MS Amlin Insurance SE

(Sprawa C-45/23, MS Amlin Insurance)

(2023/C 155/40)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: A, B, C, D

Strona pozwana: MS Amlin Insurance SE

Pytania prejudycjalne

Czy art. 17 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2015/2302 (¹) z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniającej rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylającej dyrektywę Rady 90/314/EWG należy interpretować w ten sposób, że określone w nim obowiązkowe zabezpieczenie obejmuje również zwrot wszystkich wpłat dokonanych przez podróżnych lub w ich imieniu, w sytuacji gdy podróżny rozwiązuje umowę o udział w imprezie turystycznej ze względu na nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu art. 12 ust. [2] tej dyrektywy, a organizator zostaje postawiony w stan upadłości po rozwiązaniu tej umowy o udział w imprezie turystycznej z wyżej wymienionych względów, ale jeszcze przed faktycznym dokonaniem zwrotu owych wpłat na rzecz podróżnego, w związku z czym podróżny ponosi stratę finansową, a w konsekwencji także ryzyko gospodarcze w razie upadłości organizatora turystyki?

(¹) Dz.U. 2015, L 326, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upravno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 6 lutego 2023 r. – Y.N./Republika Slovenii

(Sprawa C-58/23, Abboudnam (¹))

(2023/C 155/41)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Upravno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Y.N.

Strona pozwana: Republika Slovenii

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 46 ust. 4 dyrektywy 2013/32/UE ^(?) w związku z art. 47 karty ^(?) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on krajowemu przepisowi proceduralnemu takiemu jak art. 70 ust. 1 zdanie drugie ZMZ-1, który ustanawia trzydniowy termin zawity na wniesienie skargi na wydaną w trybie przyspieszonym decyzję właściwego organu, oddalającą wniosek jako oczywiście bezzasadny, który to termin, liczony od doręczenia takiej decyzji, biegnie też w dniach świątecznych i wolnych od pracy, przy czym może on upłynąć z końcem pierwszego kolejnego dnia roboczego?

- ⁽¹⁾ Nazwę niniejszej sprawy stanowi nazwisko fikcyjne. Nie odpowiada ono rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.
⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (wersja przekształcona) (Dz.U. 2013 L 180, s. 60).
⁽³⁾ Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2012, C 326, s. 391).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 8 lutego 2023 r. – Postępowanie karne przeciwko S.Z.

(Sprawa C-67/23, W. GmbH)

(2023/C 155/42)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżony: S.Z.

Uczestnik postępowania dotyczącego konfiskaty: W. GmbH

Przy udziale: Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof

Pytania prejudycjalne

1) Czy wyrażenie „pochodzą z Birmy/Związku Myanmar” w art. 2 ust. 2 lit. a) ppkt i) rozporządzenia (WE) nr 194/2008 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że żadna z następujących obróbek w państwie trzecim (tutaj: Tajwanie) bali z drzewa tekowego wyrosłego w Birmie nie spowodowała zmiany pochodzenia, tak że poddane odpowiedniej obróbce elementy z drewna tekowego pozostają „[towarami, które] pochodzą z Birmy/Związku Myanmar”:

- okrzesywanie i korowanie bali drewna tekowego;
- przycinanie bali drewna tekowego na kantówki tekowe (bale okrzysane i okorowane oraz przycięte na kantówki drewniane);
- przecieranie bali drewna tekowego na dyle lub deski (tarcica)?

2) Czy określenie „wywiezione z Birmy/Związku Myanmar” w art. 2 ust. 2 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia (WE) nr 194/2008 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono wyłącznie towary, które zostały przywiezione bezpośrednio z Birmy do Unii Europejskiej, a zatem towary, które zostały najpierw przewiezione do państwa trzeciego (tutaj: Tajwanu) i stamtąd przetransportowane dalej do Unii Europejskiej, nie podlegają tej regulacji i to niezależnie od tego, czy zostały poddane obróbce lub przetworzeniu w państwie trzecim w sposób uzasadniający nadanie statusu pochodzenia?

- 3) Czy art. 2 ust. 2 lit. a) ppkt i) rozporządzenia (WE) nr 194/2008 należy interpretować w ten sposób, że świadectwo pochodzenia wydane przez państwo trzecie (tutaj: Tajwan), zgodnie z którym balom drewna tekowego, które zostały przetarte lub przycięte i pochodzą z Birmy, został w wyniku tej obróbki w państwie trzecim nadany status pochodzenia z tego państwa, nie jest wiążące dla celów oceny naruszenia zakazu przywozu ustanowionego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 194/2008?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 194/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie przedłużenia obowiązywania i wzmocnienia środków ograniczających wobec Birmy/Związku Myanmar, uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 817/2006 (Dz.U. 2008, L 66, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 14 lutego 2023 r. – FJ/Agrárminiszter**

(Sprawa C-79/23) (¹)

(2023/C 155/43)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FJ

Druga strona postępowania: Agrárminiszter

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie ustalenia zdefiniowane w art. 35 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 (²) w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej ma zastosowanie w ramach wykładni i stosowania art. 58 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 (³)?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy pojęcie ustalenia zdefiniowane w art. 35 rozporządzenia nr 1290/2005 należy interpretować w ten sposób, że za rok kalendarzowy pierwszego ustalenia administracyjnego lub sądowego należy uznać rok kalendarzowy, w którym organ prowadzący postępowanie administracyjne wszczęte na podstawie wniosku
  - dokonuje pierwszego działania mającego na celu zgromadzenie materiału dowodowego, w którym stwierdza istnienie nieprawidłowości, to znaczy w niniejszej sprawie rok, w którym sporządzono protokół zawierający wnioski z kontroli na miejscu, lub
  - wydaje pierwszą decyzję co do istoty sprawy na podstawie tego działania mającego na celu zgromadzenie materiału dowodowego, lub
  - wydaje w ramach postępowania końcową i ostateczną decyzję o wykluczeniu?
- 3) Czy na odpowiedź na poprzednie pytanie prejudycjalne ma wpływ okoliczność, że pisemna ocena, która stanowi ustalenie, może zostać następnie poddana wycofaniu lub sprawdzeniu w wyniku prawa do zaskarżenia przysługującego zainteresowanemu na mocy przepisów, a nie na skutek zmian postępowania administracyjnego lub sądowego?
- 4) Jeżeli rokiem kalendarzowym, w którym dokonano ustalenia, jest rok, w którym podjęto pierwsze działanie mające na celu zgromadzenie materiału dowodowego, a działanie to, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, polegało na kontroli na miejscu przeprowadzonej kilkakrotnie, to czy pojęcie pierwszego działania mającego na celu zgromadzenie materiału dowodowego, o którym mowa w art. 35 rozporządzenia nr 1290/2005, należy interpretować w ten sposób, że odpowiada ono pierwszej kontroli na miejscu przeprowadzonej przez organ, czy też w ten sposób, że odpowiada ono ostatniej kontroli na miejscu, podczas której uwzględniono również uwagi i dowody przedstawione przez zainteresowanego?

- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie prejudycjalne, czy ma to jakikolwiek wpływ na określoną powyżej treść ustalenia, które należy uwzględnić do celów art. 58 akapit trzeci rozporządzenia nr 1122/2009?

⁽¹⁾ Nazwę niniejszej sprawy stanowi nazwisko fikcyjne. Nie odpowiada ono rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dz.U. 2005, L 209, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz.U. 2009, L 316, s. 65).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd
(Bułgaria) w dniu 14 lutego 2023 r. – postępowanie karne przeciwko V.S.**

(Sprawa C-80/23, Ministerstwo na wytresznite raboti)

(2023/C 155/44)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski gradski syd

Podejrzana

V.S.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zapewniono przestrzeganie wymogu weryfikacji „bezwzględnej niezbędności”, o którym mowa w art. 10 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 ⁽¹⁾ z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW], zgodnie ze sposobem wykładni przedstawionym przez Trybunał w pkt 133 wyroku C-205/21 ⁽²⁾, jeżeli wykładnia ta zostanie dokonana wyłącznie na podstawie postanowienia o przedstawieniu danej osobie zarzutów i jej pisemnej odmowy udzielenia zgody na zbieranie jej danych biometrycznych i genetycznych, czy też niezbędne jest, aby sąd dysponował całym aktami sprawy, które zgodnie z prawem krajowym są mu udostępniane w wypadku złożenia wniosku o zezwolenie na przeprowadzenie czynności dochodzeniowych wpływających na sferę prawną osób fizycznych, jeżeli wniosek ten złożono w sprawie karnej?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej – czy sąd, po przekazaniu mu akt sprawy, w ramach oceny „bezwzględnej niezbędności” na podstawie art. 10 w związku z art. 6 lit. a) dyrektywy 2016/680, może również ocenić, czy istnieją poważne podstawy do uznania, że podejrzany popełnił przestępstwo zarzucane w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. 2016, L 119, s. 89).

⁽²⁾ ECLI:EU:C:2023:49.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen kasacionen syd
(Bułgaria) w dniu 15 lutego 2023 r. – E.N.I., J.K.I. / HUK-COBURG-Allgemeine Versicherung AG**

(Sprawa C-86/23, HUK-COBURG-Allgemeine Versicherung)

(2023/C 155/45)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen kasacionen syd

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący skargę kasacyjną: E.N.I., J.K.I.

Strona pozwana w postępowaniu kasacyjnym: HUK-COBURG-Allgemeine Versicherung AG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 16 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”) należy interpretować w ten sposób, że przepis prawa krajowego taki jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, w którym przewidziano zastosowanie podstawowej zasady prawa państwa członkowskiego, takiej jak zasada słuszności, przy określaniu zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową w przypadku śmierci osób bliskich spowodowanej czynem niedozwolonym, może być uznany za przepis wymuszający swoje zastosowanie w rozumieniu tego art. 16?

⁽¹⁾ Dz.U. 2007, L 199, s. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea Hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (Szwecja) w dniu 15 lutego 2023 r. – Parfümerie Akzente GmbH/KTF Organisation AB

(Sprawa C-88/23, Parfümerie Akzente)

(2023/C 155/46)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea Hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Parfümerie Akzente GmbH

Druga strona postępowania: KTF Organisation AB

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 2 dyrektywy 2000/31/WE ⁽¹⁾ należy, mając na uwadze prawo Unii w ujęciu ogólnym oraz jego skuteczne stosowanie, interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu prowadzącemu do niestosowania przepisów krajowych wchodzących w zakres dziedziny podlegającej koordynacji, w tym przepisów krajowych stanowiących środek implementacji dyrektywy 2005/29/WE ⁽²⁾, jeżeli siedziba usługodawcy i miejsce, z którego świadczy on usługi społeczeństwa informacyjnego, znajdują się w innym państwie członkowskim i nie istnieją przesłanki do zastosowania jakiegokolwiek wyjątku wynikającego z tych przepisów krajowych, które stanowią środek implementacji art. 3 ust. 4 dyrektywy 2000/31/WE?
- 2) Czy dziedzina podlegająca koordynacji zgodnie z dyrektywą 2000/31/WE obejmuje wprowadzanie do obrotu na stronie internetowej sprzedawcy oraz sprzedaż przez internet produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się, że został oznakowany z naruszeniem wymogów mających zastosowanie do towarów jako takich w państwie członkowskim konsumenta dokonującego zakupu?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy wymogi mające zastosowanie do dostawy i produktów jako takich są wyłączone z zakresu dziedziny podlegającej koordynacji, zgodnie z art. 2 lit. h) ppkt (ii) dyrektywy 2000/31/WE, również wówczas, gdy dostawa samych towarów stanowi niezbędny etap wprowadzania do obrotu i sprzedaży przez internet, czy też dostawę samych towarów należy uważać za element pomocniczy względem wprowadzania do obrotu i sprzedaży przez internet oraz nierozdzielnie z nimi związane?

- 4) Czy okoliczność, że wymagania mające zastosowanie do towarów jako takich wynikają z przepisów krajowych implementujących i uzupełniających uregulowania sektorowe Unii, w tym art. 8 ust. 2 dyrektywy 75/324/EWG⁽³⁾ i art. 19 ust. 5 rozporządzenia nr 1223/2009⁽⁴⁾, oraz oznaczających, iż wymagania mające zastosowanie do towarów muszą być spełnione, aby towary mogły zostać wprowadzone do obrotu na rynku lub dostarczone konsumentom końcowym w państwie członkowskim, ma jakiegokolwiek znaczenie przy udzielaniu odpowiedzi na pytania drugie i trzecie, a jeżeli tak, to jakie?

(1) Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. 2000, L 178, s. 1).

(2) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2005, L 149, s. 22).

(3) Dyrektywa Rady 75/324/EWG z dnia 20 maja 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do dozowników aerozoli (Dz.U. 1975, L 147, s. 40).

(4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczące produktów kosmetycznych (Dz.U. 2009, L 342, s. 59).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 grudnia 2022 r. w sprawie T-275/19, PNB Banka/EBC, wniesione w dniu 20 lutego 2023 r. przez PNB Banka AS

(Sprawa C-99/23 P)

(2023/C 155/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: PNB Banka AS (przedstawiciel: O. Behrends, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC), Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji EBC, doręczonej pismem z dnia 14 lutego 2019 r., o przeprowadzeniu kontroli na miejscu w lokalu wnoszącego odwołanie;
- obciążenie EBC kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie oraz kosztami postępowania;
- w zakresie, w jakim Trybunał nie jest właściwy do orzekania w niniejszej sprawie, o przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi jeden zarzut dotyczący uchybienia proceduralnego zaskarżonego wyroku, ponieważ Sąd nie zajął się w odpowiedni sposób kwestią reprezentacji wnoszącego odwołanie w ramach postępowania przed Sądem.

Sąd popełnił błąd, zakładając, że problem dotyczący integralności postępowania przed Sądem nie stanowi problemu, o ile można twierdzić, że problem ten nie istniałby, gdyby, hipotetycznie, Łotwa przestrzegała swoich zobowiązań. Tym samym naruszył on zasadę, że ochrona prawna nie może być jedynie teoretyczna i iluzoryczna, a tym samym naruszył art. 47 karty.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 grudnia 2022 r. w sprawie T-301/19, PNB Banka/EBC, wniesione w dniu 20 lutego 2023 r. przez PNB Banka AS

(Sprawa C-100/23 P)

(2023/C 155/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: PNB Banka AS (przedstawiciel: O. Behrends, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji EBC, doręczonej pismem z dnia 1 marca 2019 r., o zakwalifikowaniu wnoszącego odwołanie jako istotnego podmiotu podlegającego bezpośredniemu nadzorowi ostrożnościowemu;
- obciążenie EBC kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie oraz kosztami postępowania;
- w zakresie, w jakim Trybunał nie jest właściwy do orzekania w niniejszej sprawie, o przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi jeden zarzut dotyczący uchybienia proceduralnego zaskarżonego wyroku, ponieważ Sąd nie zajął się w odpowiedni sposób kwestią reprezentacji wnoszącego odwołanie w ramach postępowania przed Sędem.

Sąd popełnił błąd, zakładając, że problem dotyczący integralności postępowania przed Sędem nie stanowi problemu, o ile można twierdzić, że problem ten nie istniałby, gdyby, hipotetycznie, Łotwa przestrzegła swoich zobowiązań. Tym samym naruszył on zasadę, że ochrona prawna nie może być jedynie teoretyczna i iluzoryczna, a tym samym naruszył art. 47 karty.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 grudnia 2022 r. w sprawie T-330/19, PNB Banka/EBC, wniesione w dniu 20 lutego 2023 r. przez PNB Banka AS

(Sprawa C-101/23 P)

(2023/C 155/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: PNB Banka AS (przedstawiciel: O. Behrends, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC), Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji doręczonej pismem z dnia 21 marca 2019 r., w której EBC sprzeciwia się transakcji polegającej na nabyciu znacznego pakietu akcji w B;

- nakazanie EBC zapłaty kosztów wnoszącego odwołanie w niniejszym postępowaniu w sprawie odwołania;
- w zakresie, w jakim Trybunał nie jest właściwy do orzekania co do istoty sprawy, o przekazanie sprawy Sądowi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołania podnoszą jeden zarzut dotyczący tego, że zaskarżone orzeczenie jest obciążone naruszeniem przepisów proceduralnych, ponieważ Sąd w nieprawidłowy sposób rozpatrzył kwestię reprezentacji wnoszących odwołanie w kontekście postępowania przed Sędem.

Sąd popełnił błąd przyjmując, że kwestia integralności postępowania przed Sędem nie jest problematyczna, jeżeli można przyjąć, iż problem nie istniałby, nawet hipotetycznie, jeżeli Łotwa wykonałaby swoje zobowiązania. Tym samym naruszyła ona zasadę, zgodnie z którą ochrona prawna nie powinna być tylko ochroną teoretyczną lub iluzoryczną, a przez to naruszyła art. 47 Karty.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 7 grudnia 2022 r. w sprawie T-230/20, PNB Banka/EBC, wniesione w dniu 20 lutego 2023 r. przez PNB Banka AS

(Sprawa C-102/23 P)

(2023/C 155/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: PNB Banka AS (przedstawiciel: O. Behrends, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC), Republika Łotwy

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 17 lutego 2020 r. ECB-SSM-220-LVPNB-1, WHD-2019-0016 z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie cofnięcia zezwolenia wnoszącego odwołanie na prowadzenie działalności jako instytucja kredytowa;
- obciążenie EBC kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie oraz kosztami postępowania;
- w zakresie, w jakim Trybunał nie jest właściwy do orzekania w niniejszej sprawie, o przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczący błędu Sądu w odniesieniu do sposobu, w jaki rozpatrywał on kwestię reprezentacji wnoszącego odwołanie. Zarzut ten składa się z trzech części.

Po pierwsze, Sąd błędnie wyłączył z rozważań pierwszą część procedury cofnięcia zezwolenia, a mianowicie przygotowanie decyzji przez właściwy organ krajowy.

Po drugie, Sąd popełnił błąd w odniesieniu do wyroku z dnia 5 listopada 2019 r., EBC i in./Trasta Komerčbanka i in. (C-663/17 P, C-665/17 P i C-669/17 P, EU:C:2019:923), traktując ten wyrok w taki sposób, jakby zmieniał on prawo, i w związku z tym nie uznając, że EBC musiał naprawić swoje wcześniejsze uchybienie zasadom podtrzymanym w tym wyroku.

Po trzecie, Sąd popełnił błąd w zakresie oceny zachowania EBC po tym, jak EBC zmienił swoje stanowisko w następstwie wyroku z dnia 5 listopada 2019 r., EBC i in./Trasta Komerčbanka i in. (C-663/17 P, C-665/17 P i C-669/17 P, EU:C:2019:923). EBC nie wykonał zatem wyroku Trybunału w dobrej wierze.

Zarzut drugi dotyczący uchybienia proceduralnego zaskarżonego wyroku, ponieważ Sąd nie zajął się w odpowiedni sposób kwestią reprezentacji wnoszącego odwołanie w ramach postępowania przed Sądem.

Sąd popełnił błąd, zakładając, że problem dotyczący integralności postępowania przed Sądem nie stanowi problemu, o ile można twierdzić, że problem ten nie istniałby, gdyby, hipotetycznie, Łotwa przestrzegała swoich zobowiązań. Tym samym naruszył on zasadę, że ochrona prawna nie może być jedynie teoretyczna i iluzoryczna, a tym samym naruszył art. 47 karty.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 30 września 2022 r. w sprawie T-698/16, Trasta Komerčbanka i in./EBC, wniesione w dniu 15 lutego 2023 r. przez Trasta Komerčbanka AS

(Sprawa C-103/23 P)

(2023/C 155/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Trasta Komerčbanka AS (przedstawiciel: A. Rasa)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny, Republika Łotwy, Komisja Europejska, Ivan Fursin, Igors Buimisters, C & R Invest SIA, Figon Co. Ltd, GCK Holding Netherlands BV, Rikam Holding SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- zasądzenie od EBC rekompensaty finansowej za szkodę poniesioną przez wnoszącego odwołanie wskutek decyzji EBC o cofnięciu zezwolenia wnoszącego odwołanie z dnia 3 marca 2016 r. oraz związanego z nią zachowania, które zostało opisane w niniejszym odwołaniu;
- ustalenie, że szkoda majątkowa wynosi co najmniej 162 mln EUR1 wraz z odsetkami wyrównawczymi naliczanymi od dnia 3 marca 2016 r. do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie oraz odpowiednimi odsetkami za zwłokę od dnia wydania wyroku do pełnej spłaty; oraz
- obciążenie EBC kosztami odwołania na podstawie art. 134 i 135 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd dopuścił się szeregu uchybień proceduralnych, które stanowią podstawę jego uchylenia.

Biorąc pod uwagę, że istnieją wątpliwości co do tego, czy O. Behrends miał konflikt interesów, występując zarówno w imieniu Trasta Komerčbanka AS, jak i innych skarżących w postępowaniu przed Sądem, uznaje się, że prawo wnoszącego odwołanie do rzetelnego procesu przed Sądem zostało naruszone.

Ponadto, zgodnie z prawem łotewskim, postępowanie może zostać przejęte przez spadkobierców Igora Buimistersa.

Ponieważ zaskarżony wyrok określa zatem obowiązek pokrycia przez Trasta Komerčbanka AS kosztów postępowania sądowego, narusza on prawa osób trzecich – wierzycieli Trasta Komerčbanka AS. Tym samym wyrok ten narusza prawa osób trzecich, które nie miały prawa uczestniczyć w postępowaniu sądowym.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 21 grudnia 2022 r. w sprawie T-260/21, E. Breuninger/Komisja, wniesione w dniu 2 marca 2023 r. przez E. Breuninger GmbH & Co.

(Sprawa C-124/23 P)

(2023/C 155/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: E. Breuninger GmbH & Co. (przedstawiciel: R. Velte, adwokat)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 21 grudnia 2022 r. w sprawie T-260/21 E. Breuninger/Komisja w zakresie, w jakim skarga została oddalona, a E. Breuninger nakazano pokrycie własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez Komisję;
- rozstrzygnięcie sporu i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji; tytułem żądania ewentualnego, jeżeli Trybunał Sprawiedliwości postanowi nie wydawać rozstrzygnięcia w przedmiocie tego sporu, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je podniosła cztery zarzuty.

Po pierwsze, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni art. 107 ust. 1 TFUE. Zgodnie z brzmieniem i celem tego przepisu w ramach oceny skutków zaskarżonej decyzji należy przyjąć za podstawę konkurencję między tymi sektorami stacjonarnego handlu detalicznego, których dotyczyły środki ograniczające rozprzestrzenianie epidemii („lockdown”), nie zaś – podejście uwzględniające działalność prowadzoną przez przedsiębiorstwo jako całość, obejmującą również te sektory, których lockdown nie dotyczył. Sąd nie uwzględnił faktu, że sporny system pomocy, faworyzując podmioty prowadzące wyłącznie stacjonarną sprzedaż detaliczną na niekorzyść dla sprzedawców „wielokanałowych”, takich jak wnosząca odwołanie, spowodował poważne zakłócenie konkurencji zarówno w odniesieniu do stacjonarnego handlu detalicznego, jak i sprzedaży prowadzonej za pośrednictwem internetu.

Po drugie, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE. Nie wziął on pod uwagę okoliczności, że postanowienie to jest ustanawiającym odstępstwo przepisem związanym z przesłankami stosowania art. 101 ust. 1 TFUE. Popołniąc ten błąd w ocenie Sąd nie uwzględnił faktu, że w ramach swojej analizy Komisja również dopuściła się błędu nie biorąc po uwagę zakłócających konkurencję skutków systemu pomocy. Selektynny charakter, jaki ma ta pomoc ze względu na wybrane kryterium kwalifikowalności związane ze „spadkiem obrotów ocenianym na poziomie przedsiębiorstwa” dodatkowo podważa zasadę równego traktowania, ponieważ wnosząca odwołanie została potraktowana w sposób nierówny pomimo tego, że zamknięcie dotyczące sektora „stacjonarnej sprzedaży detalicznej” wywierało na nią wpływ w taki sam sposób jak miało to miejsce w przypadku jej konkurentów będących beneficjentami pomocy.

Po trzecie, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd dokonał błędnej wykładni tymczasowych ram prawnych Komisji, na których opierał się sporny system pomocy i błędnie podciągnął pod nie przedmiotowy stan faktyczny. Te tymczasowe ramy prawne nie opierają się na założeniu zagrożenia rentowności przedsiębiorstw dotkniętych lockdownem. Zdaniem wnoszącej odwołanie pomoc nie była udzielana w celu wsparcia przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji, lecz raczej w celu tymczasowego wsparcia danych przedsiębiorstw w taki sposób, aby te mogły kontynuować prowadzenie swej działalności w danych sektorach oraz w celu uniknięcia kosztownej i nieodwracalnej restrukturyzacji. Wnosząca odwołanie twierdzi, że w tych tymczasowych ramach prawnych nie przewidziano podejścia obejmującego całość działalności prowadzonej przez dane przedsiębiorstwo, lecz raczej podejście skupiające się na sektorach dotkniętych zamknięciem.

Po czwarte, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył również prawo przy dokonywaniu wykładni zasady proporcjonalności, o której mowa w art. 5 ust. 4 TUE. Kryterium kwalifikowalności oparte na podejściu obejmującym całokształt działalności prowadzonej przez dane przedsiębiorstwo nie jest ani odpowiednie, ani konieczne do osiągnięcia realizowanego przez system pomocy celu, jakim jest umożliwienie sektorom, których dotyczyło zamknięcie związane z COVID-19, kontynuowania prowadzonej działalności poprzez rekompensatę niepokrytych kosztów stałych. Poważne zakłócenie konkurencji wywołane przyjętym kryterium kwalifikowalności nie jest również właściwe do osiągnięcia – błędnego zresztą – celu realizowanego przez system pomocy. Proporcjonalność spornego systemu pomocy nie może być uzasadniana wyłącznie wymogiem ekonomicznego wykorzystania zasobów budżetowych tym bardziej, że pomoc na pokrycie kosztów stałych była przyznawana będącym jej beneficjentami podmiotom prowadzącym stacjonarny handel detaliczny niezależnie od ich rentowności i stopnia dokapitalizowania.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 21 grudnia 2022 r. w sprawie T-306/21, Falke KGaA/Komisja, wniesione w dniu 2 marca 2023 r. przez FALKE KGaA

(Sprawa C-127/23 P)

(2023/C 155/53)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: FALKE KGaA (przedstawiciel: R. Velte, adwokat)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 21 grudnia 2022 r. w sprawie T-306/21 E. Breuninger/Komisja w zakresie, w jakim skarga została oddalona (pkt 1 sentencji), a FALKE KGaA nakazano pokrycie własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez Komisję (pkt 2 sentencji);
- rozstrzygnięcie sporu i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji; tytułem żądania ewentualnego, jeżeli Trybunał Sprawiedliwości postanowi nie wydawać rozstrzygnięcia w przedmiocie tego sporu, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je podniosła cztery zarzuty.

Po pierwsze, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni art. 107 ust. 1 TFUE. Zgodnie z brzmieniem i celem tego przepisu w ramach oceny skutków zaskarżonej decyzji należy przyjąć za podstawę konkurencję między tymi sektorami stacjonarnego handlu detalicznego, których dotyczyły środki ograniczające rozprzestrzenianie epidemii („lockdown”), nie zaś – podejście uwzględniające działalność prowadzoną przez przedsiębiorstwo jako całokształt, obejmującą również te sektory, których lockdown nie dotyczył. Sąd nie uwzględnił faktu, że sporny system pomocy, faworyzując podmioty prowadzące wyłącznie stacjonarną sprzedaż detaliczną na niekorzyść dla sprzedawców „wielokanałowych”, takich jak wnosząca odwołanie, spowodował poważne zakłócenie konkurencji zarówno w odniesieniu do stacjonarnego handlu detalicznego, jak i sprzedaży prowadzonej za pośrednictwem internetu.

Po drugie, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE. Nie wziął on pod uwagę okoliczności, że postanowienie to jest ustanawiającym odstępstwo przepisem związanym z przesłankami stosowania art. 101 ust. 1 TFUE. Popelniając ten błąd w ocenie Sąd nie uwzględnił faktu, że w ramach swojej analizy Komisja również dopuściła się błędu nie biorąc po uwagę zakłócających konkurencję skutków systemu pomocy. Selektywny charakter, jaki ma ta pomoc ze względu na wybrane kryterium kwalifikowalności związane ze „spadkiem obrotów ocenianym na poziomie przedsiębiorstwa” dodatkowo podważa zasadę równego traktowania, ponieważ wnosząca odwołanie została potraktowana w sposób nierówny pomimo tego, że zamknięcie dotyczące sektora „stacjonarnej sprzedaży detalicznej” wywierało na nią wpływ w taki sam sposób jak miało to miejsce w przypadku jej konkurentów będących beneficjentami pomocy.

Po trzecie, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd dokonał błędnej wykładni tymczasowych ram prawnych Komisji, na których opierał się sporny system pomocy i błędnie podciągnął pod nie przedmiotowy stan faktyczny. Te tymczasowe ramy prawne nie opierają się na założeniu zagrożenia rentowności przedsiębiorstw dotkniętych lockdownem. Zdaniem wnoszącej odwołanie pomoc nie była udzielana w celu wsparcia przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji, lecz raczej w celu tymczasowego wsparcia danych przedsiębiorstw w taki sposób, aby te mogły kontynuować prowadzenie swej działalności w danych sektorach oraz w celu uniknięcia kosztownej i nieodwracalnej restrukturyzacji. Wnosząca odwołanie twierdzi, że w tych tymczasowych ramach prawnych nie przewidziano podejścia obejmującego całokształt działalności prowadzonej przez dane przedsiębiorstwo, lecz raczej podejście skupiające się na sektorach dotkniętych zamknięciem.

Po czwarte, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył również prawo przy dokonywaniu wykładni zasady proporcjonalności, o której mowa w art. 5 ust. 4 TUE. Kryterium kwalifikowalności oparte na podejściu obejmującym całokształt działalności prowadzonej przez dane przedsiębiorstwo nie jest ani odpowiednie, ani konieczne do osiągnięcia realizowanego przez system pomocy celu, jakim jest umożliwienie sektorom, których dotyczyło zamknięcie związane z COVID-19, kontynuowania prowadzonej działalności poprzez rekompensatę niepokrytych kosztów stałych. Poważne zakłócenie konkurencji wywołane przyjętym kryterium kwalifikowalności nie jest również właściwe do osiągnięcia – błędnego zresztą – celu realizowanego przez system pomocy. Proporcjonalność spornego systemu pomocy nie może być uzasadniana wyłącznie wymogiem ekonomicznego wykorzystania zasobów budżetowych tym bardziej, że pomoc na pokrycie kosztów stałych była przyznawana będącym jej beneficjentami podmiotom prowadzącym stacjonarny handel detaliczny niezależnie od ich rentowności i stopnia dokapitalizowania.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2023 r. – Komisja Europejska / Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-147/23)

(2023/C 155/54)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: M. Owsiany-Hornung, J. Baquero Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii⁽¹⁾ oraz poprzez niepoinformowanie Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 26 ust. 1 i 3 tej dyrektywy;
- nakazanie Rzeczypospolitej Polskiej zapłaty na rzecz Komisji kwoty ryczałtu odpowiadającej wyższej z dwóch następujących kwot: i) kwoty dziennej wynoszącej 13 700 EUR pomnożonej przez liczbę dni, które upłynęły od dnia przypadającego po dniu upływu terminu na dokonanie transpozycji wyznaczonego przedmiotowej dyrektywie do dnia wyeliminowania uchybienia, lub – w razie braku wyeliminowania uchybienia – do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie; ii) minimalnej kwoty ryczałtowej w wysokości 3 836 000 EUR;
- jeżeli uchybienie zobowiązaniom stwierdzone w tiret pierwszym trwa do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, nakazanie Rzeczypospolitej Polskiej zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 53 430 EUR za każdy dzień opóźnienia liczony od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia, w którym Rzeczpospolita Polska wywiąże się z zobowiązań wynikających z dyrektywy; oraz
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 ustanawia skuteczny system ochrony osób pracujących dla organizacji prywatnej lub publicznej lub utrzymujących kontakt z taką organizacją w razie zgłaszania przez te osoby naruszeń prawa Unii w niektórych jego dziedzinach. Według art. 26 ust. 1 dyrektywy, państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do jej wykonania najpóźniej do dnia 17 grudnia 2021 r. Według ustępu trzeciego, tego samego przepisu, państwa członkowskie były również zobowiązane do natychmiastowego przekazania Komisji tekstów przyjętych przepisów.

Komisja wystosowała do Rzeczypospolitej Polskiej wezwanie do usunięcia uchybienia w dniu 27 stycznia 2022 r. W dniu 15 lipca 2022 r. Komisja wystosowała do Rzeczypospolitej Polskiej uzasadnioną opinię. Mimo tego, środki transponujące nie zostały jeszcze przyjęte przez Rzeczpospolitą Polską ani zgłoszone Komisji.

(¹) Dz.U. 2019, L 305, s. 17.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-149/23)

(2023/C 155/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i L. Mantl, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy (UE) 2019/1937 (¹) oraz poprzez niepoinformowanie Komisji o takich przepisach, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 26 ust. 1 i 3 tej dyrektywy;
- nakazanie Republice Federalnej Niemiec zapłaty na rzecz Komisji kwoty ryczałtu odpowiadającej wyższej z dwóch następujących kwot: i) kwoty dziennej wynoszącej 61 600 EUR pomnożonej przez liczbę dni, które upłynęły od dnia przypadającego po dniu upływu terminu na dokonanie transpozycji wyznaczonego przedmiotowej dyrektywie do dnia wyeliminowania uchybienia, lub – w razie braku wyeliminowania uchybienia – do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie; ii) minimalnej kwoty ryczałkowej w wysokości 17 248 000 EUR;
- jeżeli uchybienie zobowiązaniom stwierdzone w tiret pierwszym trwa do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, nakazanie Republice Federalnej Niemiec zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 240 240 EUR za każdy dzień opóźnienia liczony od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia, w którym Republika Federalna Niemiec wywiąże się z zobowiązań wynikających z dyrektywy; oraz
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja zarzuca Republice Federalnej Niemiec, że nie wywiązała się ze zobowiązań wynikających z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937, która ustanawia skuteczny system ochrony osób pracujących dla organizacji prywatnej lub publicznej lub utrzymujących kontakt z taką organizacją w razie zgłaszania przez te osoby naruszeń prawa Unii w niektórych jego dziedzinach. Według art. 26 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do jej wykonania najpóźniej do dnia 17 grudnia 2021 r. Według ustępu trzeciego tego samego przepisu państwa członkowskie były również zobowiązane do natychmiastowego przekazania Komisji tekstów przyjętych przepisów.

W ocenie Komisji Niemcy nie przyjęły dotąd środków zmierzających do pełnej transpozycji dyrektywy, a w każdym razie 13 miesięcy po upływie terminu na dokonanie transpozycji środki te wciąż nie zostały tej instytucji zgłoszone.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii (Dz.U. 2019, L 305, s. 17).

Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Wielkie Księstwo Luksemburga**(Sprawa C-150/23)**

(2023/C 155/56)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz, F. Blanc i T. Materne, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy (UE) 2019/1937⁽¹⁾ oraz poprzez niepoinformowanie Komisji o takich przepisach, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 26 ust. 1 i 3 tej dyrektywy;
- nakazanie Luksemburgowi zapłaty na rzecz Komisji kwoty ryczałtu odpowiadającej wyższej z dwóch następujących kwot: i) kwoty dziennej wynoszącej 900 EUR pomnożonej przez liczbę dni, które upłynęły od dnia przypadającego po dniu upływu terminu na dokonanie transpozycji wyznaczonego przedmiotowej dyrektywie do dnia wyeliminowania uchybienia, lub – w razie braku wyeliminowania uchybienia – do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie; ii) minimalnej kwoty ryczałtowej w wysokości 252 000 EUR;
- jeżeli uchybienie zobowiązaniom stwierdzone w tiret pierwszym trwa do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, nakazanie Luksemburgowi zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 3 150 EUR za każdy dzień opóźnienia liczony od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia, w którym Luksemburg wywiąże się z zobowiązań wynikających z dyrektywy; oraz
- obciążenie Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii ustanawia skuteczny system ochrony osób pracujących dla organizacji prywatnej lub publicznej lub utrzymujących kontakt z taką organizacją w razie zgłaszania przez te osoby naruszeń prawa Unii w niektórych jego dziedzinach.

Według art. 26 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do jej wykonania najpóźniej do dnia 17 grudnia 2021 r. Według ustępu trzeciego tego samego przepisu państwa członkowskie były również zobowiązane do natychmiastowego przekazania Komisji tekstów przyjętych przepisów.

Komisja wystosowała do Luksemburga wezwanie do usunięcia uchybienia w dniu 21 stycznia 2022 r. W dniu 15 lipca 2022 r. Komisja wystosowała do Luksemburga uzasadnioną opinię. Mimo tego, środki transponujące nie zostały jeszcze przyjęte przez Luksemburg ani zgłoszone Komisji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii (Dz.U. 2019, L 305, s. 17).

Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Czeska**(Sprawa C-152/23)**

(2023/C 155/57)

Język postępowania: czeski

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Salyková, J. Baquero Cruz, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Czeska**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 ⁽¹⁾ z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii oraz poprzez niepoinformowanie Komisji o takich przepisach, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 26 ust. 1 i 3 tej dyrektywy;
- nakazanie Republice Czeskiej zapłaty na rzecz Komisji kwoty ryczałtu odpowiadającej wyższej z dwóch następujących kwot: i) kwoty dziennej wynoszącej 4 900 EUR pomnożonej przez liczbę dni, które upłynęły od dnia przypadającego po dniu upływu terminu na dokonanie transpozycji wyznaczonego przedmiotowej dyrektywie do dnia wyeliminowania uchybienia, lub – w razie braku wyeliminowania uchybienia – do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie; ii) minimalnej kwoty ryczałtowej w wysokości 1 372 000 EUR;
- jeżeli uchybienie zobowiązaniom stwierdzone w tiret pierwszym trwa do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, nakazanie Republice Czeskiej zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 19 110 EUR za każdy dzień opóźnienia liczony od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia, w którym Republika Czeska wywiąże się z zobowiązań wynikających z dyrektywy; oraz
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 ustanawia skuteczny system ochrony osób pracujących dla organizacji prywatnej lub publicznej lub utrzymujących kontakt z taką organizacją w razie zgłaszania przez te osoby naruszeń prawa Unii w niektórych jego dziedzinach. Według art. 26 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do jej wykonania najpóźniej do dnia 17 grudnia 2021 r. Według ustępu trzeciego tego samego przepisu państwa członkowskie były również zobowiązane do natychmiastowego przekazania Komisji tekstów przyjętych przepisów.

Komisja wystosowała do Republiki Czeskiej wezwanie do usunięcia uchybienia w dniu 27 stycznia 2022 r. W dniu 15 lipca 2022 r. Komisja wystosowała do Republiki Czeskiej uzasadnioną opinię. Mimo tego, środki transponujące nie zostały jeszcze przyjęte przez Republikę Czeską ani zgłoszone Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2019 r., L 305, s. 17.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Estońska**(Sprawa C-154/23)**

(2023/C 155/58)

Język postępowania: estoński

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i L. Maran)*Strona pozwana:* Republika Estońska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 ⁽¹⁾ z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii oraz poprzez niepoinformowanie Komisji o takich przepisach, Republika Estońska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 26 ust. 1 i 3 tej dyrektywy;
- nakazanie Republice Estońskiej zapłaty na rzecz Komisji kwoty ryczałtu odpowiadającej wyższej z dwóch następujących kwot: i) kwoty dziennej wynoszącej 600 EUR pomnożonej przez liczbę dni, które upłynęły od dnia przypadającego po dniu upływu terminu na dokonanie transpozycji wyznaczonego przedmiotowej dyrektywie do dnia wyeliminowania uchybienia, lub – w razie braku wyeliminowania uchybienia – do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie; ii) minimalnej kwoty ryczałtowej w wysokości 168 000 EUR;
- jeżeli uchybienie zobowiązaniom stwierdzone w tiret pierwszym trwa do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, nakazanie Republice Estońskiej zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 2 340 EUR za każdy dzień opóźnienia liczony od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia, w którym Republika Estońska wywiąże się z zobowiązań wynikających z dyrektywy; oraz
- obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii ustanawia skuteczny system ochrony osób pracujących dla organizacji prywatnej lub publicznej lub utrzymujących kontakt z taką organizacją w razie zgłaszania przez te osoby naruszeń prawa Unii w niektórych jego dziedzinach.

Według art. 26 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do jej wykonania najpóźniej do dnia 17 grudnia 2021 r. Według ustępu trzeciego tego samego przepisu państwa członkowskie były również zobowiązane do natychmiastowego przekazania Komisji tekstów przyjętych przepisów.

Ponieważ Komisja nie otrzymała od Estonii żadnego powiadomienia o przyjęciu przepisów niezbędnych do wdrożenia dyrektywy, w dniu 27 stycznia 2022 r. wystosowała ona do tego państwa członkowskiego wezwanie do usunięcia uchybienia. Jako że Republika Estońska nie poinformowała Komisji o transpozycji dyrektywy, w dniu 15 lipca 2022 r. instytucja ta wystosowała do tego państwa członkowskiego uzasadnioną opinię, w której wezwała je do podjęcia środków niezbędnych do wykonania dyrektywy w terminie dwóch miesięcy od daty wysłania uzasadnionej opinii.

Republika Estońska wciąż nie podjęła środków niezbędnych do dokonania pełnej transpozycji dyrektywy, ani nie zgłosiła Komisji takich środków.

⁽¹⁾ Dz.U. 2019, L 305, s. 17.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Węgry

(Sprawa C-155/23)

(2023/C 155/59)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i A. Tokár, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 ⁽¹⁾ z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii oraz poprzez niepoinformowanie Komisji o takich przepisach, Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 26 ust. 1 i 3 tej dyrektywy;
- nakazanie Węgrom zapłaty na rzecz Komisji kwoty ryczałtu odpowiadającej wyższej z dwóch następujących kwot:
  - i) kwoty dziennej wynoszącej 3 500 EUR pomnożonej przez liczbę dni, które upłynęły od dnia przypadającego po dniu upływu terminu na dokonanie transpozycji wyznaczonego przedmiotowej dyrektywie do dnia wyeliminowania uchybienia, lub – w razie braku wyeliminowania uchybienia – do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie; ii) minimalnej kwoty ryczałtowej w wysokości 980 000 EUR;
- jeżeli uchybienie zobowiązaniom stwierdzone w tiret pierwszym trwa do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, nakazanie Węgrom zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 13 650 EUR za każdy dzień opóźnienia liczony od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia, w którym Węgry wywiążą się z zobowiązań wynikających z dyrektywy; oraz
- obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii ustanawia skuteczny system ochrony osób pracujących dla organizacji prywatnej lub publicznej lub utrzymujących kontakt z taką organizacją w razie zgłaszania przez te osoby naruszeń prawa Unii w niektórych jego dziedzinach. Według art. 26 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do jej wykonania najpóźniej do dnia 17 grudnia 2021 r. Według ustępu trzeciego tego samego przepisu państwa członkowskie były również zobowiązane do natychmiastowego przekazania Komisji tekstów przyjętych przepisów.

W dniu 27 stycznia 2022 r. Komisja wystosowała do Węgier wezwanie do usunięcia uchybienia, a dniu 15 lipca 2022 r. – uzasadnioną opinię. Mimo tego, środki transponujące nie zostały jeszcze przyjęte przez Węgry ani zgłoszone Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2019, L 305, s. 17.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Sánchez-Gavito León/Rada i Komisja

(Sprawa T-100/21) ⁽¹⁾

[Międzynarodowy Komitet Doradczy ds. Bawełny – Decyzja (UE) 2017/876 – Członek personelu organizacji międzynarodowej do której przystąpiła Unia – Porozumienie dotyczące warunków rezygnacji skarżącej – Skarga na bezczynność – Częściowy brak wezwania do działania – Brak legitymacji procesowej – Niedopuszczalność – Odpowiedzialność – Związek przyczynowy]

(2023/C 155/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona pozwana: Maria del Carmen Sánchez-Gavito León (Reston, Wirginia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: M. Veissiere, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Antoniadis, M. Bauer i A. Boggio-Tomasaz, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Lilamand i M. Monfort, pełnomocnicy)

Przedmiot

W swej skardze wniesionej na podstawie art. 265 i 268 TFUE skarżąca żąda, po pierwsze, stwierdzenia niezgodnego z prawem niepodjęcia działań przez Radę Unii Europejskiej i Komisję Europejską, gdyż instytucje te niezgodnie z prawem nie podjęły działań w następstwie formalnego wezwania do działania skierowanego do nich przez skarżącą, będącą obywatelką Hiszpanii i byłym pracownikiem Międzynarodowego Komitetu Doradczego ds. Bawełny (ICAC), do którego Unia przystąpiła na mocy decyzji Rady (UE) 2017/876 z dnia 18 maja 2017 r. w sprawie przystąpienia Unii Europejskiej do Międzynarodowego Komitetu Doradczego ds. Bawełny (ICAC) (Dz.U. 2017, L 134, s. 23), a po drugie, zasądzenia odszkodowania za szkody jakie miałaby ona ponieść z uwagi na zachowanie Rady i Komisji oraz ich pracowników, powstrzymujących się od działania, mimo iż wiedzieli oni o zaistniałej sytuacji molestowania jej przez dyrektora wykonawczego ICAC oraz nie przestrzeganie przez tego ostatniego porozumienia dotyczącego warunków rezygnacji skarżącej ze stanowiska w sekretariacie ICAC, a także brak jakichkolwiek środków prawnych umożliwiających skarżącej podniesienie zarzutów.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) María del Carmen Sánchez-Gavito León zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 10.5.2021.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Bułgaria/Komisja

(Sprawa T-235/21) ⁽¹⁾

[EFRG i EFRROW – Wydatki wyłączone z finansowania – Wydatki poniesione przez Bułgarię – Działania promocyjne – Sprawozdanie z dochodzenia OLAF-u – Rozliczanie zgodności – Obowiązek uzasadnienia]

(2023/C 155/61)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Republika Bułgarii (przedstawiciele: T. Mitova i L. Zaharieva, pełnomocniczki)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Koleva, J. Aquilina i A. Sauka, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze wniesionej na podstawie art. 263 TFUE Republika Bułgarii wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2021/261 z dnia 17 lutego 2021 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2021, L 59, s. 10) w zakresie, w jakim dotyczy ona niektórych poniesionych przez nią wydatków.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Bułgarii zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 263 z 5.7.2021.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Sympatex Technologies / EUIPO – Liwe Española (Sympathy Inside)

(Sprawa T-372/21) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Sympathy Inside – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy INSIDE – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 15 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 18 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia 2017/1001] – Brak zmiany charakteru odróżniającego]

(2023/C 155/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sympatex Technologies GmbH (Unterföhring, Niemcy) (przedstawiciel: E. Strauß, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: G. Predonzani i D. Gája, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Liwe Española, SA (Puente Tocinos, Hiszpania) (przedstawiciel: Á. Pérez Lluna, adwokat)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 26 kwietnia 2021 r. (sprawa R 1777/2018-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sympatex Technologies GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 329 z 16.8.2021.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Assaad/Rada(Sprawa T-426/21) ⁽¹⁾**[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Błędy w ocenie – Moc wsteczna – Uzasadnione oczekiwania – Pewność prawa – Powaga rzeczy osądzonej]**

(2023/C 155/63)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Nizar Assaad (Beyrouth, Liban) (przedstawiciele: M. Lester, KC, G. Martin i C. Enderby Smith, solicitors)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: T. Haas i M. Bishop, pełnomocnicy)**Przedmiot**

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2021/751 z dnia 6 maja 2021 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2021, L 160, s. 115), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/743 z dnia 6 maja 2021 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2021, L 160, s. 1), decyzji Rady (WPZiB) 2022/849 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie zmiany decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2022, L 148, s. 52), a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/840 z dnia 30 maja 2022 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2022, L 148, s. 8) w zakresie, w jakim te akty go dotyczą.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2021/751 z dnia 6 maja 2021 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/743 z dnia 6 maja 2021 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii, decyzji Rady (WPZiB) 2022/849 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie zmiany decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii, a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/840 z dnia 30 maja 2022 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w zakresie, w jakim te akty dotyczą Nizara Assaada,
- 2) Skutki decyzji 2022/849 zostają utrzymane w mocy względem N. Assaada do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania albo, jeśli odwołanie zostanie wniesione w tym terminie, do czasu ewentualnego oddalenia odwołania.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 338 z 23.8.2021.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Société des produits Nestlé/EUIPO – The a2 Milk Company (A 2)

(Sprawa T-759/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy A 2 – Wcześniejsza rejestracja międzynarodowa – Graficzny znak towarowy THE a2 MILK COMPANY THE a2 MILK COMPANY – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 155/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Société des produits Nestlé SA (Vevey, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci A. Jaeger-Lenz i J. Thomsen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: E. Nicolás Gómez i M. Eberl, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: The a2 Milk Company Ltd (Auckland, Nowa Zelandia) (przedstawiciele: adwokaci M. Hawkins, T. Dolde i C. Zimmer)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 15 października 2021 r. (sprawa R 2447/2020-4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Société des produits Nestlé SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 24.1.22.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – SE/Komisja

(Sprawa T-763/21) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Personel tymczasowy – Nabór – Program pilotażowy Komisji mający na celu nabór młodych administratorów – Odrzucenie kandydatury – Przesłanki kwalifikacji – Kryterium maksymalnie trzech lat doświadczenia zawodowego – Równość traktowania – Dyskryminacja ze względu na wiek]

(2023/C 155/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SE (przedstawiciele: adwokatkę L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Schima, L. Vernier i I. Melo Sampaio, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 270 TFUE skarżący wnosi, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 23 kwietnia 2021 r., na mocy której odrzuciła ona kandydaturę skarżącego do programu pilotażowego „Młodzi profesjonaliści”, a po drugie, o naprawienie szkody poniesionej przez niego w wyniku odrzucenia jego kandydatury.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżący zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 73 z 14.2.2022.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – PS/EBI

(Sprawa T-65/22) (¹)

[Służba Publiczna – Personel EBI – Zabezpieczenie społeczne – System ubezpieczenia od wypadków przy pracy i chorób zawodowych – Całkowita i trwała niezdolność do pracy – Zawodowe podłoże choroby – Umowa zawarta z towarzystwem ubezpieczeniowym – Zakres obowiązków spoczywających nadal na EBI]

(2023/C 155/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PS (przedstawiciel: S. Orlandi, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: K. Carr i E. Manoukian, pełnomocnicy, których wspierał A. Dal Ferro, adwokat)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 270 TFUE i art. 50a statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej skarżący wnosi, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) z dnia 12 lipca 2021 r. ze względu na to, że odmówił on wypłacenia mu kwoty 233 500 EUR tytułem szkody majątkowej i krzywdy, po drugie, o zasądzenie od EBI na jego rzecz odszkodowania z tytułu choroby zawodowej, na którą ma on cierpieć, a po trzecie, o zasądzenie od EBI na jego rzecz kwoty 24 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za podnoszoną krzywdę z uwagi na jego stan zdrowia.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) PS zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 128 z 21.3.2022.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Novasol/ECHA

(Sprawa T-70/22) (¹)

[REACH – Opłata należna za rejestrację substancji – Ulga przyznana MŚP – Weryfikacja przez ECHA oświadczenia dotyczącego rozmiaru przedsiębiorstwa – Żądanie dowodów wykazujących status MŚP – Odmowa dostarczenia niektórych informacji – Decyzja nakazująca pokrycie różnicy między opłatą uiszczoną a opłatą należną i nakładająca opłatę administracyjną – Pojęcie „powiązanego przedsiębiorstwa” – Zalecenie 2003/361/WE – Obowiązek uzasadnienia]

(2023/C 155/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Novasol (Kraainem, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci C. Alter i G. Bouton)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (przedstawiciele: F. Becker, S. Mahoney i M. Heikkilä, pełnomocnicy, wspierani przez adwokat A. Guillerme)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji SME D (2021) 8531-DC Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) z dnia 25 listopada 2021 r., w której ECHA uznała, że skarżąca nie przedstawiła dowodów niezbędnych do skorzystania z opłaty ulgowej przewidzianej dla średnich przedsiębiorstw i w konsekwencji zażądała od niej pokrycia różnicy między kwotą uiszczoną już przez nią opłaty a kwotą opłaty mającej zastosowanie do dużych przedsiębiorstw, jak również uiszczenia opłaty administracyjnej w wysokości 19 900 EUR.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Novasol zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 138 z 28.3.2022.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Kande Mupompa/Rada

(Sprawa T-90/22) (¹)

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga – Zamrożenie środków finansowych – Ograniczenie wstępu na terytorium państw członkowskich – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi – Prawo do bycia wysłuchanym – Dowód zasadności umieszczenia i pozostawienia w wykazach – Oczywisty błąd w ocenie – Trwanie okoliczności faktycznych i prawnych, które spowodowały przyjęcie środków ograniczających]

(2023/C 155/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alex Kande Mupompa (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme i T. Payan, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Lejeune i B. Driessen, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2021/2181 z dnia 9 grudnia 2021 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2021, L 443, s. 75) oraz, po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/2177 z dnia 9 grudnia 2021 r. wykonującego art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2021, L 443, s. 3) w zakresie, w jakim środki te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Alex Kande Mupompa zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 148 z 4.4.2022.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Amisi Kumba/Rada(Sprawa T-92/22) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga – Zamrożenie środków finansowych – Ograniczenie wstępu na terytorium państw członkowskich – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi – Prawo do bycia wysłuchanym – Dowód zasadności umieszczenia i pozostawienia w wykazach – Oczywisty błąd w ocenie – Trwanie okoliczności faktycznych i prawnych, które spowodowały przyjęcie środków ograniczających]

(2023/C 155/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Gabriel Amisi Kumba (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme i T. Payan, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen i M.-C. Cadilhac, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2021/2181 z dnia 9 grudnia 2021 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2021, L 443, s. 75) oraz, po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/2177 z dnia 9 grudnia 2021 r. wykonującego art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2021, L 443, s. 3) w zakresie, w jakim środki te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Gabriel Amisi Kumba zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 4.4.2022.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Ramazani Shadary/Rada(Sprawa T-93/22) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga – Zamrożenie środków finansowych – Ograniczenie wstępu na terytorium państw członkowskich – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi – Dowód zasadności umieszczenia i pozostawienia w wykazach – Zmiana okoliczności faktycznych i prawnych, które spowodowały przyjęcie środków ograniczających]

(2023/C 155/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Emmanuel Ramazani Shadary (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme i T. Payan, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Lejeune i B. Driessen, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2021/2181 z dnia 9 grudnia 2021 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2021, L 443, s. 75) oraz, po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/2177 z dnia 9 grudnia 2021 r. wykonującego art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2021, L 443, s. 3) w zakresie, w jakim środki te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2020/2181 z dnia 9 grudnia 2021 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/2177 z dnia 09 grudnia 2021 r. wykonującego art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga w zakresie, w jakim środki te dotyczą skarżącego.
- 2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 148 z 4.4.2022.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Kanyama/Rada

(Sprawa T-95/22) (¹)

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga – Zamrożenie środków finansowych – Ograniczenie wstępu na terytorium państw członkowskich – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi – Prawo do bycia wysłuchanym – Dowód zasadności umieszczenia i pozostawienia w wykazach – Oczywisty błąd w ocenie – Trwanie okoliczności faktycznych i prawnych, które spowodowały przyjęcie środków ograniczających]

(2023/C 155/71)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Célestin Kanyama (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme i T. Payan, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M.-C. Cadilhac i S. Lejeune, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2021/2181 z dnia 9 grudnia 2021 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2021, L 443, s. 75) oraz, po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/2177 z dnia 9 grudnia 2021 r. wykonującego art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2021, L 443, s. 3) w zakresie, w jakim środki te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Célestin Kanyama zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 148 z 4.4.2022.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Kampete/Rada(Sprawa T-96/22) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga – Zamrożenie środków finansowych – Ograniczenie wstępu na terytorium państw członkowskich – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi – Prawo do bycia wysłuchanym – Dowód zasadności umieszczenia i pozostawienia w wykazach – Oczywisty błąd w ocenie – Trwanie okoliczności faktycznych i prawnych, które spowodowały przyjęcie środków ograniczających]

(2023/C 155/72)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ilunga Kampete (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme i T. Payan, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen i M.-C. Cadilhac, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2021/2181 z dnia 9 grudnia 2021 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2021, L 443, s. 75) oraz, po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/2177 z dnia 9 grudnia 2021 r. wykonującego art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2021, L 443, s. 3) w zakresie, w jakim środki te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ilunga Kampete zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 4.4.2022.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Boshab/Rada(Sprawa T-98/22) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga – Zamrożenie środków finansowych – Ograniczenie wstępu na terytorium państw członkowskich – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi – Prawo do bycia wysłuchanym – Dowód zasadności umieszczenia i pozostawienia w wykazach – Oczywisty błąd w ocenie – Trwanie okoliczności faktycznych i prawnych, które spowodowały przyjęcie środków ograniczających]

(2023/C 155/73)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Évariste Boshab (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme i T. Payan, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Lejeune i B. Driessen, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2021/2181 z dnia 9 grudnia 2021 r. zmieniającej decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2021, L 443, s. 75) oraz, po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/2177 z dnia 9 grudnia 2021 r. wykonującego art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2021, L 443, s. 3) w zakresie, w jakim środki te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Évariste Boshab zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 148 z 4.4.2022.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Gönenç/EUIPO – Solar (termorad ALUMINIUM PANEL RADIATOR)

(Sprawa T-172/22) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego TERMORAD ALUMINIUM PANEL RADIATOR – Wcześniejszy słowny znak towarowy Beneluksu THERMRAD – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 155/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Salim Selahaddin Gönenç (Konya, Turcja) (przedstawiciel: adwokat V. Martín Santos)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Eberl i J. Ivanauskas, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Solar A/S (Vejen, Dania) (przedstawiciel: adwokat L. Elmgaard Sørensen)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 18 stycznia 2022 r. (sprawa R 770/2021-2).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Salim Selahaddin Gönenç pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione w ramach niniejszego postępowania przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i przez Solar A/S.

(¹) Dz.U. C 207 z 23.5.2022.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2023 r. – Prigozhina/Rada(Sprawa T-212/22) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające w związku z działaniami podważającymi państwowość Ukrainy lub jej zagrażającymi – Zamrożenie środków finansowych – Ograniczenia w zakresie wjazdu na terytorium państw członkowskich – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Rodzina osoby odpowiedzialnej za za działania podważające integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub stabilność lub bezpieczeństwo w Ukrainie, lub im zagrażające – Pojęcie „powiązania” – Błąd w ocenie]

(2023/C 155/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Violetta Prigozhina (Sankt-Petersburg, Rosja) (przedstawiciel: M. Cessieux, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M.-C. Cadilhac i V. Piessevaux, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 270 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności, po pierwsze decyzji Rady (WPZiB) 2022/265 z dnia 23 lutego 2022 r. dotyczącej zmiany decyzji 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 42 I, s. 98; sprostowanie Dz.U.2022, L 55, s. 81), oraz, po drugie, rozporządzenia wykonawczego (UE) 2022/260 z dnia 23 lutego 2022 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 42 I, s. 3) w zakresie, w jakim jej nazwisko zostało umieszczone wykazach osób i podmiotów zawartych w załączniku do decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2014, L 78, s. 16) i w załączniku I do rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2014, L 78, s. 6).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2022/265 z dnia 23 lutego 2022 r. dotyczącej zmiany decyzji 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 42 I, s. 98; sprostowanie Dz.U.2022, L 55, s. 81) i rozporządzenia wykonawczego (UE) 2022/260 z dnia 23 lutego 2022 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 42 I, s. 3) w zakresie, w jakim nazwisko Violetty Prigozhiny zostało umieszczone wykazach osób i podmiotów zawartych w załączniku do decyzji 2014/145/WPZiB i w załączniku I do rzeczonoego rozporządzenia.
- 2) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Violetę Prigozhinę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 237 z 20.6.2022.

Postanowienie Sądu z dnia 28 lutego 2023 r. – Telefónica de España/Komisja**(Sprawa T-170/22 R-RENV)****[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Zamówienia publiczne na usługi – Bezpieczna transeuropejska telematyczna sieć komunikacyjna między administracjami (TESTA) – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak fumus boni juris]**

(2023/C 155/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Telefónica de España, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: F. González Díaz, J. Blanco Carol, adwokaci, i P. Stuart, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. André i M. Ilkova, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: BT Global Services Belgium BV (Machelen, Belgia) (przedstawiciele: V. Dor, A. Lepière i M. Vilain XIII, avocats)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 278 i 279 TFUE strona skarżąca wnosi, po pierwsze, o zawieszenie wykonania decyzji Komisji Europejskiej z dnia 21 stycznia 2022 r. dotyczącej ogłoszenia o przetargu DIGIT/A3/PR/2019/RP/010, zatytułowanego „Bezpieczna transeuropejska telematyczna sieć komunikacyjna między administracjami (TESTA)”, informującej stronę skarżącą, że oferta złożona przez nią w ramach procedury udzielania zamówień publicznych nie została przyjęta, i zapowiadającej niezwłoczne podpisanie umowy z wyłonionym w tej procedurze oferentem, a po drugie, o nakazanie Komisji, aby powstrzymała się od podpisania tej umowy.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Postanowienie z dnia 1 kwietnia 2022 r., Telefónica de España/Komisja (T-170/22 R), zostaje uchylone.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 1 marca 2023 r. – Mazepin/Rada**(Sprawa T-743/22 R)****[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi – Zamrożenie środków finansowych – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Fumus boni juris – Pilny charakter – Wyważenie interesów]**

(2023/C 155/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nikita Dmitrievich Mazepin (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci D. Rovetta, M. Campa, M. Moretto, V. Villante, T. Marembert i A. Bass)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Rurarz i P. Mahnič, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze złożonej na podstawie art. 278 i 279 TFUE skarżący wnosi o, po pierwsze, zawieszenie wykonania decyzji Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 239, s. 149), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 239, s. 1), aktu Rady z dnia 15 września 2022 r. utrzymującego nazwisko skarżącego w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi na mocy decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2014, L 78, s. 16), ze zmianami, a także rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2014, L 78, s. 6), ze zmianami, w zakresie, w jakim akty te uniemożliwiają mu negocjowanie zatrudnienia go jako zawodowego kierowcy Formuły 1 lub jako kierowcy w innych mistrzostwach sportów motorowych odbywających się również lub wyłącznie na terytorium Unii Europejskiej oraz uczestniczenie w Grand Prix, testach, treningach i bezpłatnych sesjach Formuły 1 i w innych mistrzostwach sportów motorowych, wyścigach, testach, treningach i sesjach bezpłatnych odbywających się na terytorium Unii, i po drugie, zarządzenie wszelkich właściwych środków tymczasowych umożliwiających mu negocjowanie zatrudnienia go jako zawodowego kierowcy Formuły 1 lub jako kierowcy w innych mistrzostwach sportów motorowych odbywających się również lub wyłącznie na terytorium Unii, zatrudnienie go jako kierowcy przez zespoły biorące udział w przedmiotowych mistrzostwach oraz wykonywanie przez niego praw i wypełnianie obowiązków wynikających z przedmiotowego zatrudnienia, w tym uczestniczenie w Grand Prix, testach, treningach i bezpłatnych sesjach Formuły 1 i w innych mistrzostwach, wyścigach, testach, treningach i sesjach bezpłatnych sportów motorowych odbywających się na terytorium Unii.

Sentencja

- 1) Zawiesza się wykonanie decyzji Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających, a także aktu Rady z dnia 15 września 2022 r. utrzymującego nazwisko Nikity Dmitriewicza Mazepina w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi na mocy decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi, ze zmianami, oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających, ze zmianami, w zakresie, w jakim nazwisko N. Mazepina zostało utrzymane w wykazie osób, podmiotów i jednostek, do których mają zastosowanie te środki ograniczające, i jedynie w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla umożliwienia mu negocjowania zatrudnienia go jako zawodowego kierowcy Formuły 1 lub jako kierowcy w innych mistrzostwach sportów motorowych odbywających się również lub wyłącznie na terytorium Unii Europejskiej, a także uczestniczenia w Grand Prix Formuły 1, testach, treningach i bezpłatnych sesjach i w innych mistrzostwach sportów motorowych, wyścigach, testach, treningach i sesjach bezpłatnych odbywających się na terytorium Unii. W tym celu N. Mazepin jest jedynie upoważniony do, po pierwsze, wjazdu na terytorium Unii w celu negocjowania i zawierania umów z zespołem wyścigowym lub ze sponsorami, którzy nie są powiązani z działalnością Dmitra Arkadiewicza Mazepina ani z osobami fizycznymi lub prawnymi, których nazwiska lub nazwy wskazano w wykazach zawartych w załącznikach do decyzji 2014/145 i rozporządzenia nr 269/2014, po drugie, wjazdu na terytorium Unii w celu udziału jako kierowcy tytularny lub rezerwowy w mistrzostwach Formuły 1 Międzynarodowej Federacji Samochodowej (FIA) lub w innych mistrzostwach, treningach, testach lub sesjach bezpłatnych, również w celu odnowienia jego Superlicencji, po trzecie, wjazdu na terytorium Unii w celu poddania się badaniom lekarskim wymaganym przez FIA lub jego zespół wyścigowy, po czwarte, wjazdu na terytorium Unii w celu udziału w wyścigach, działaniach sponsorskich i promocyjnych na prośbę jego zespołu wyścigowego lub jego sponsorów, po piąte, otwarcia konta bankowego, na które mogą być wpłacane wynagrodzenie, premie, świadczenia od jego zespołu wyścigowego oraz wkłady finansowe od sponsorów zaakceptowanych przez jego zespół, i, po szóste, korzystania z rachunku bankowego i karty kredytowej wyłącznie w celu pokrycia kosztów umożliwiających kierowcy zawodowemu podróżowanie po terytorium Unii, negocjowanie i zawieranie umów z zespołem wyścigowym lub ze sponsorami oraz uczestniczenie w mistrzostwach, Grand Prix, wyścigach, treningach, testach lub sesjach bezpłatnych w państwach członkowskich Unii.

W przypadku zatrudnienia w charakterze kierowcy Formuły 1 lub kierowcy w innych mistrzostwach sportów motorowych odbywających się również lub wyłącznie na terytorium Unii, N. Mazepin musi zobowiązać się do ścigania się pod neutralną flagą i podpisać zobowiązanie kierowców wymagane w tym celu przez FIA.

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2023 r. – VP/Parlament

(Sprawa T-83/23)

(2023/C 155/78)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: VP (przedstawiciel: M. Brzozowska, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności decyzji Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2022 roku, nr D 314619, stwierdzającej dopuszczenie się przez skarżącego nękania psychicznego w stosunku do akredytowanej asystentki parlamentarnej;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do dobrej administracji;
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 12a ust. 3 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej;
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistych błędów w ocenie, naruszenia obowiązku uzasadnienia, oraz uchybienia obowiązkowi staranności.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2023 r. – D’Agostino/EBC

(Sprawa T-90/23)

(2023/C 155/79)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: D’Agostino (Neapol, Włochy) (przedstawiciel: M. De Siena, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Ustalenie i stwierdzenie pozaumownej odpowiedzialności Europejskiego Banku Centralnego (EBC), reprezentowanego przez prezes Christine Lagarde:

- a) za spowodowanie spadku wartości papierów wartościowych należących do Aldo D'Agostino, pod nazwą SI FTSE. COPERP, w kwocie 841 809,34 EUR, powodując stratę w wysokości 99,47 % całkowitej wartości zainwestowanego kapitału, która wynosiła 846 198,90 EUR, w ten sposób, że w dniu 12 marca 2020 r. Christine Lagarde, działając jako prezes EBC, wypowiadając słynne zdanie: „Nie jesteśmy tu po to, by ograniczać spready, to nie jest funkcja EBC”, spowodowała znaczny spadek wartości papierów wartościowych na wszystkich giełdach świata, a na giełdzie w Mediolanie o 16,92 %, co stanowiło wartość procentową niespotykaną w historii tej instytucji, informując cały świat tym zdaniem, wypowiedzianym na konferencji prasowej, że EBC nie będzie już wspierał wartości papierów wartościowych emitowanych przez kraje znajdujące się w trudnej sytuacji, a tym samym informując o całkowitej zmianie orientacji polityki pieniężnej przyjętej przez EBC w okresie, gdy przewodniczył mu poprzedni prezes, który zakończył swoją kadencję w listopadzie 2019 r.
- b) ze względu na to, że poprzez takie zachowanie i w wyniku wspomnianego wyżej drastycznego spadku indeksu giełdy w Mediolanie spowodowała obniżenie wartości aktywów skarżącego;
- c) za spowodowanie szkody majątkowej w wysokości 841 809,34 EUR z tytułu rzeczywistej straty i 998 683,90 EUR z tytułu utraconego zysku;
- d) za spowodowanie szkody majątkowej w wysokości łącznie 1 840 493,24 EUR;
- e) za spowodowanie szkody niemajątkowej w postaci cierpienia psychicznego jego i jego rodziny, naruszenia jego honoru, reputacji, tożsamości osobistej i zawodowej w wysokości 1 000 000,00 EUR;
- f) za spowodowanie szkody w postaci utraconych możliwości.
- Zasądzenie od EBC, w osobie jego prezes pro tempore, na rzecz skarżącego Alda D'Agostino odszkodowania za szkodę majątkową, na którą składa się rzeczywista szkoda i utracony zysk, wspomniana wyżej szkoda niemajątkowa oraz szkoda z tytułu utraconych możliwości, oszacowana zgodnie z kryteriami wskazanymi w odpowiednich rozdziałach i akapitach niniejszej skargi, poprzez zapłatę następujących kwot:
- 1 840 493,24 EUR, [...], tytułem szkody majątkowej;
- 1 000 000,00 EUR, [...], tytułem szkody niemajątkowej;
- a zatem, zapłatę łącznej kwoty 2 840 493,24 EUR [...];
- kwoty, jaką Sąd ustali na podstawie słusznej oceny, tytułem odszkodowania za utracone możliwości;
- zapłaty odsetek za zwłokę, które będą naliczane od dnia 12 marca 2020 r., czyli od dnia zdarzenia wywołującego szkodę, do czasu wypłaty rzeczywistego odszkodowania.
- Tytułem żądania ewentualnego, naprawienie szkody poprzez zasądzenie od EBC, w osobie jego prezes pro tempore, zapłaty, z tytułu wymienionych powyżej rodzajów szkód, kwot o różnej wysokości, które zostaną ustalone w toku postępowania, w zakresie uznanym za słuszny, w tym w drodze opinii biegłego zarządzanej przez Sąd na podstawie art. 70 [regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej].
- Wszystko to wraz z odsetkami za zwłokę, które należy naliczać od dnia 12 marca 2020 r., czyli od dnia zdarzenia wywołującego szkodę i do czasu faktycznego wyrównania szkody.
- Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący odpowiedzialności EBC z art. 340 akapit trzeci TFUE i art. 2043 włoskiego kodeksu cywilnego za poniesione przez skarżącego szkodę majątkową i szkodę niemajątkową.

2. Zarzut drugi dotyczący zasad określonych w orzecznictwie Unii Europejskiej, w szczególności w wyrokach z dnia 28 października 2021 r., Vialto Consulting /Komisja, C-650/19 P, z dnia 9 lutego 2022 r., QI i in./Komisja i EBC, T-868/16, oraz z dnia 21 stycznia 2014 r., Klein/Komisja, T-309/10.

Skarżący przedstawia warunki, które muszą zaistnieć, aby instytucja europejska poniosła odpowiedzialność pozaumowną wobec obywatela Unii Europejskiej oraz podnosi, że warunki te są spełnione.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa pierwotnego i wtórnego Unii Europejskiej oraz nadużycia władzy przez prezesa.

Skarżący podnosi, że w dniu 12 marca 2020 r. EBC, w osobie swojej prezesa, naruszył art. 127 rozdziału 2 TFUE, zatytułowanego „Polityka pieniężna”, art. 3, 10, 11, 12, 13 i 38 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, jak również art. 17 pkt 17.2 i 17.3 rozporządzenia przyjętego decyzją EBC z dnia 19 lutego 2004 r. ⁽¹⁾. Skarżący wskazuje, powołując się na załączone sprawozdanie techniczne, że spełnione są trzy warunki konieczne do uznania odpowiedzialności EBC oraz brak okoliczności wyłączających.

4. Zarzut czwarty określa, uzasadnia i dokumentuje poniesione przez skarżącego szkodę majątkową, niemajątkową i utracone możliwości.

⁽¹⁾ Decyzja 2004/257/WE Europejskiego Banku Centralnego z dnia 19 lutego 2004 r. przyjmująca Regulamin Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2004/2) (Dz.U. 2004, L 80, s. 33), zmieniona decyzją Europejskiego Banku Centralnego EBC/2014/1 z dnia 22 stycznia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 95, s. 56).

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2023 r. – Stan/Prokuratura Europejska

(Sprawa T-103/23)

(2023/C 155/80)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Victor-Constantin Stan (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciel: A. Șandru, avocat)

Strona pozwana: Prokuratura Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji stałej izby z dnia 9 grudnia 2022 r. w sprawie karnej nr 1. 000026/2022 badanej przez Prokuraturę Europejską (zwanej dalej „decyzją stałej izby” lub „zaskarżoną decyzją”) oraz aktów następujących po niej jako niezgodnych z prawem i bezzasadnych, na podstawie zarzutów podniesionych w niniejszej skardze, a ewentualnie o stwierdzenie niemożności stosowania postanowień Regulaminu Prokuratury Europejskiej, które są sprzeczne z rozporządzeniem Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającym wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi zasadniczo, że zaskarżona decyzja czwartej stałej izby została wydana z naruszeniem art. 10 rozporządzenia nr 2017/1939, który wymaga, aby stała izba miała dwóch stałych członków oprócz prezesa. Zaskarżona decyzja została wydana przez izbę, w której oprócz prezesa zasiada tylko jeden stały członek, oprócz Prokuratora Europejskiego odpowiedzialnego za nadzór nad sprawą, który uczestniczył w wydawaniu decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2023 r. – UY/Komisja

(Sprawa T-108/23)

(2023/C 155/81)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: UY (przedstawiciel: R. Holzeisen, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności

- decyzji wykonawczej Komisji ⁽¹⁾ z dnia 3 października 2022 r. udzielającej pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi „Spikevax – Elasmoran” na podstawie rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej decyzję C(2021) 94(final) wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami, a także wcześniejszymi decyzjami wykonawczymi wymaganymi przez tę decyzję;
- dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi ⁽²⁾ w zakresie produktów leczniczych terapii zaawansowanej – część IV sekcja 2.1 ostatnie zdanie załącznika I;
- dyrektywy 2009/120/WE Komisji z dnia 14 września 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi w zakresie produktów leczniczych terapii zaawansowanej ⁽³⁾ – w odniesieniu do części IV sekcja 2.1 ostatnie zdanie załącznika.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 5 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący rażącego naruszenia art. 8, 11, 26, 54, 58, 59, 86 i nast., art. 101 i nast. dyrektywy 2001/83/WE, części I, III i IV załącznika I do niej, art. 3–7, 10a, 12, 14-a rozporządzenia (WE) nr 726/2004 ⁽⁴⁾, jak i deklaracji Narodów Zjednoczonych o genomie ludzkim i prawach człowieka poprzez obejście wysokich standardów badań przewidzianych dla produktów leczniczych opartych na genach
  - Wykluczono stosowanie przepisów dopuszczających do obrotu produkt leczniczy terapii zaawansowanej, mimo iż przedmiotowe substancje, deklarowane jako szczepionki przeciwko chorobom zakaźnym, były w rzeczywistości produktami leczniczymi terapii genowej.
  - Pominięto w każdym razie, niezależnie od klasyfikacji substancji jako produktu leczniczego terapii genowej, udział niezbędnego, chociażby ze względu na strukturę genetyczną i sposób działania substancji, specjalnego Komitetu Europejskiej Agencji Leków (zwanej dalej „EMA”) do spraw Terapii Zaawansowanych w procedurze wydawania pozwoleń na dopuszczenie do obrotu.
  - Naruszono w każdym razie wymagania dotyczące wydawania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu szczepionek opartych na inżynierii genetycznej.
2. Zarzut drugi dotyczący rażącego naruszenia art. 8, 11, 26, 54, 58, 59, 86 i nast., art. 101 i nast. dyrektywy 2001/83/WE, części I, III i IV załącznika I do niej, art. 3–7, 10a, 12, 14, 14a, 20, 20a, 25a, 57, 81, 84 a rozporządzenia (WE) nr 726/2004 oraz art. 5 i 7 rozporządzenia (WE) nr 507/2006 ⁽⁵⁾

Początkowo jedynie warunkowe pozwolenie na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego Spikevax (Modena) zostało zmienione przez Komisję Europejską, na zalecenie Komitetu ds. Produktów Leczniczych Stosowanych u Ludzi EMA (CHMP), mimo pominięcia najbardziej podstawowych badań, na bezwarunkowe pozwolenie na dopuszczenie do obrotu lub pozwolenie na dopuszczenie do obrotu bez zastrzeżenia szczególnych zobowiązań.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia rozporządzenia (UE) nr 536/2014 ⁽⁶⁾

Od 2021 roku na całej ludności Unii Europejskiej był prowadzony nielegalny eksperyment farmakologiczno-genetyczny noszący znamiona czynu karalnego.

4. Zarzut czwarty dotyczący nieważności zaskarżonej decyzji wykonawczej ze względu na nadużycie i naruszenie przepisów rozporządzenia (WE) nr 507/2006
5. Zarzut piąty dotyczący nieważności zaskarżonej decyzji wykonawczej ze względu na poważne naruszenie art. 168 i 169 TFUE oraz art. 3, 35 i 38 Karty UE

⁽¹⁾ C(2022)7163 (final).

⁽²⁾ Dz.U. 2001, L 311, s. 67.

⁽³⁾ Dz.U. 2009, L 242, s. 3.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające unijne procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. 2004, L 136, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 507/2006 z dnia 29 marca 2006 r. w sprawie warunkowego dopuszczenia do obrotu produktów leczniczych stosowanych u ludzi wchodzących w zakres rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2006, L 92, s. 6).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie badań klinicznych produktów leczniczych stosowanych u ludzi oraz uchylenia dyrektywy 2001/20/WE (Dz.U. 2014, L 158, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2023 r. – UY/Komisja

(Sprawa T-109/23)

(2023/C 155/82)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: UY (przedstawiciel: R. Holzeisen, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności

- decyzji wykonawczej ⁽¹⁾ Komisji z dnia 10 października 2022 r. udzielającej pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi „Comirnaty – tozinameran, szczepionka mRNA przeciw COVID-19 (ze zmodyfikowanymi nukleozydami)” na podstawie rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej decyzję C(2020) 9598(final) wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami, oraz wcześniejsze decyzje wykonawcze wymagane przez tę decyzję;
- dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi ⁽²⁾ w zakresie produktów leczniczych terapii zaawansowanej – część IV sekcja 2.1 ostatnie zdanie załącznika I;
- dyrektywy Komisji 2009/120/WE z dnia 14 września 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi w zakresie produktów leczniczych terapii zaawansowanej ⁽³⁾ – w odniesieniu do części IV sekcja 2.1 ostatnie zdanie załącznika.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 5 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący rażącego naruszenia art. 8, 11, 26, 54, 58, 59, 86 i nast., art. 101 i nast. dyrektywy 2001/83/WE, części I, III i IV załącznika I do niej, art. 3–7, 10a, 12, 14-a rozporządzenia (WE) nr 726/2004 ⁽⁴⁾, jak i deklaracji Narodów Zjednoczonych o genomie ludzkim i prawach człowieka poprzez obejście wysokich standardów badań przewidzianych dla produktów leczniczych opartych na genach
  - Wykluczono stosowanie przepisów dopuszczających do obrotu produkt leczniczy terapii zaawansowanej, mimo iż przedmiotowe substancje, deklarowane jako szczepionki przeciwko chorobom zakaźnym, były w rzeczywistości produktami leczniczymi terapii genowej.

- Pominięto w każdym razie, niezależnie od klasyfikacji substancji jako produktu leczniczego terapii genowej, udział niezbędnego chociażby ze względu na strukturę genetyczną i sposób działania substancji, specjalnego Komitetu Europejskiej Agencji Leków (zwanej dalej „EMA”) do spraw Terapii Zaawansowanych w procedurze wydawania pozwoleń na dopuszczenie do obrotu.
  - Naruszono w każdym razie wymagania dotyczące wydawania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu szczepionek opartych na inżynierii genetycznej.
2. Zarzut drugi dotyczący rażącego naruszenia art. 8, 11, 26, 54, 58, 59, 86 i nast., art. 101 i nast. dyrektywy 2001/83/WE, części I, III i IV załącznika I do niej, art. 3–7, 10a, 12, 14, 14a, 20, 20a, 25a, 57, 81, 84a rozporządzenia (WE) nr 726/2004 oraz art. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 507/2006 ⁽⁵⁾
- Początkowo jedynie warunkowe dopuszczenie do obrotu leczniczego produktu leczniczego Comirnaty (BioNTech) zostało zmienione przez Komisję Europejską, na zalecenie Komitetu ds. Produktów Leczniczych Stosowanych u Ludzi EMA (CHMP), mimo pominięcia najbardziej podstawowych badań, na bezwarunkowe pozwolenie na dopuszczenie do obrotu lub pozwolenie na dopuszczenie do obrotu bez zastrzeżenia szczególnych zobowiązań.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia rozporządzenia (UE) nr 536/2014 ⁽⁶⁾
- Od 2021 roku na całej ludności Unii Europejskiej był prowadzony nielegalny eksperyment farmakologiczno-genetyczny noszący znamiona czynu karalnego.
4. Zarzut czwarty dotyczący nieważności zaskarżonej decyzji wykonawczej ze względu na nadużycie i naruszenie przepisów rozporządzenia (WE) nr 507/2006
5. Zarzut piąty dotyczący nieważności zaskarżonej decyzji wykonawczej ze względu na poważne naruszenie art. 168 i 169 TFUE oraz art. 3, 35 i 38 Karty UE

⁽¹⁾ C(2022)7342 (final).

⁽²⁾ Dz.U. 2001, L 311, s. 67.

⁽³⁾ Dz.U. 2009, L 242, s. 3.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające unijne procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. 2004, L 136, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 507/2006 z dnia 29 marca 2006 r. w sprawie warunkowego dopuszczenia do obrotu produktów leczniczych stosowanych u ludzi wchodzących w zakres rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2006, L 92, s. 6).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie badań klinicznych produktów leczniczych stosowanych u ludzi oraz uchylecia dyrektywy 2001/20/WE (Dz.U. 2014, L 158, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2023 r. – Insider/EUIPO – Alaj (in Insajderi)

(Sprawa T-119/23)

(2023/C 155/83)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Insider LLC (Prisztina, Republika Kosowa) (przedstawiciel: M. Ketler, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Florim Alaj (Zug, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „in Insajderi” – zgłoszenie nr 18 255 587

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 grudnia 2022 r. w sprawie R 1152/2022-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania ponoszonymi przez skarżącego w związku z postępowaniem przed Sądem.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie zasad proceduralnych dotyczących postępowania przed EUIPO;
- Naruszenie art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2023 r. – UZ/ECHA

(Sprawa T-121/23)

(2023/C 155/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UZ (przedstawiciele: H. Estreicher, A. Bartl i M. Escorneboueu, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska, Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej [grow.f.1(2022)9602146] z dnia 21 grudnia 2022 r., a także załączonego do niej sprawozdania ECHA, w sprawie nieuwzględnienia wniosku Concawe, działającej w imieniu swych członków (w tym strony skarżącej) o ponowne rozważenie umieszczenia substancji fenantren na liście substancji wzbudzających szczególnie duże obawy;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy popełnienia przez Komisję Europejską oczywistego błędu w ocenie, polegającego na braku upoważnienia ECHA do przygotowania dokumentacji w celu przeprowadzenia ponownej oceny umieszczenia fenantrenu na liście kandydackiej, pomimo okoliczności, że zarówno charakter nowych informacji, jak i sprawozdanie ECHA, wskazywały na to, że nowe informacje były istotne dla ponownej oceny.
2. Zarzut drugi oparty jest na twierdzeniu, że strona pozwana działała ultra vires lub naruszyła art. 59 REACH w ten sposób, że dokonała definitywnej, ponownej oceny usunięcia fenantrenu z listy kandydackiej, zamiast ograniczenia oceny do kwestii, czy nowe informacje są wiarygodne i istotne dla ponownej oceny.

Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2023 r. – Ege İhracatçıları Birliği i in./Komisja**(Sprawa T-122/23)**

(2023/C 155/85)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ege İhracatçıları Birliği (Konak, Turcja), Akdeniz İhracatçıları Birliği (Yenişehir, Turcja), İstanbul İhracatçıları Birliği (Yenibosna, Turcja), Doğu Karadeniz İhracatçıları Birliği (Ortahisar, Turcja), Denizli İhracatçıları Birliği (Pamukkale, Turcja), Abaloğlu Balık ve Gıda Ürünleri AŞ (Honaz, Turcja), Bağcı Balık Gıda ve Enerji Üretimi Sanayi ve Ticaret AŞ (Köyceğiz, Turcja), Ertuğ Balık Üretim Tesisi Gıda ve Tarım İşletmeleri Sanayi ve Ticaret AŞ (Bornova, Turcja), Gümüşdoğa Su Ürünleri Üretim İhracat ve İthalat AŞ (Milas, Turcja), Kemal Balıkçılık İhracat Limited Şirketi (Sancaktepe, Turcja), Kılıç Deniz Ürünleri Üretimi İhracat ve İthalat AŞ (Bodrum, Turcja), Kuzuoğlu Su Ürünleri Sanayi ve Ticaret AŞ (Merkez, Turcja), Liman Entegre Balıkçılık Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi (Maltepe, Turcja), More Su Ürünleri Ticaret AŞ (Bornova, Turcja), Ömer Yavuz Balıkçılık Su Ürünleri ve Ticaret Limited Şirketi (Merkez, Turcja), Özpekler İnşaat Taahhüt Dayanıklı Tüketim Malları Su Ürünleri Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi (Merkezefendi, Turcja), Premier Kültür Balıkçılığı Yatırım ve Pazarlama AŞ (Maltepe, Turcja), Selina Balık İşleme Tesisi İthalat İhracat Ticaret AŞ (Seydikemer, Turcja), Uluturhan Balıkçılık Turizm Ticaret Limited Şirketi (Dinar, Turcja), Yavuzlar Otomotiv Balıkçılık Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi (Pamukkale, Turcja) (przedstawiciele: G. Coppo i A. Scalini, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2022/2390 z dnia 7 grudnia 2022 r. zmieniającego ostateczne cło wyrównawcze nałożone na przywóz niektórych psstrągów tęczowych pochodzących z Turcji rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/823 w następstwie częściowego przeglądu okresowego zgodnie z art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037⁽¹⁾ (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”), w zakresie w jakim dotyczy skarżących;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym zaskarżone rozporządzenia narusza art. 1 ust. 1, art. 3 ust. 2 oraz art. 5 i 7 rozporządzenia podstawowego, gdyż Komisja nie przeprowadziła analizy pass-through w odniesieniu do w subsydyum na kilogram zakupionego psstrąga.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym zaskarżone rozporządzenie narusza art. 22 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, gdyż Komisja zastosowała nową metodologię przy ustalaniu subsydyum na kilogram zakupionego psstrąga.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym zaskarżone rozporządzenie narusza art. 1 ust. 1, art. 3 ust. 2 oraz art. 5 i 7 rozporządzenia podstawowego, gdyż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przy obliczaniu subsydyum na kilogram zakupionego psstrąga.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym zaskarżone rozporządzenie narusza art. 22 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, gdyż Komisja uwzględniła dużego psstrąga przy obliczaniu subsydyum na kilogram zakupionego psstrąga.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym zaskarżone rozporządzenie narusza art. 1 ust. 1, art. 3 ust. 2 oraz art. 5 i 7 rozporządzenia podstawowego, gdyż Komisja uwzględniła dużego psstrąga przy obliczaniu subsydyum na kilogram zakupionego psstrąga.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym zaskarżone rozporządzenie narusza art. 3 rozporządzenia podstawowego, gdyż Komisja uznała, iż niektóre zależne od wywozu pożyczki udzielone Gümüşdoğa przez banki prywatne powinny być przypisane rządowi tureckiemu.

7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym zaskarżone rozporządzenie narusza art. 5 i art. 7 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego, gdyż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przy obliczaniu marginesu subsydiowania Gümüüşođa.

(¹) Dz.U. 2022, L 316, s. 52.

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2023 r. – VC/EU-OSHA

(Sprawa T-126/23)

(2023/C 155/86)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: VC (przedstawiciele: J. Rodríguez Cárcamo, S. Centeno Huerta, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy (EU-OSHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności w całości decyzji 2023/01 z dnia 18 stycznia 2023 r. tymczasowego dyrektora wykonawczego EU-OSHA w sprawie wykluczenia z udziału w procedurach udzielania zamówień publicznych, w dotacjach, nagrodach i zamówieniach oraz instrumentach finansowych objętych budżetem ogólnym Unii i w postępowaniach o udzielenie zamówienia objętych Europejskim Funduszem Rozwoju (EFR) na podstawie rozporządzenia Rady (UE) 2018/1877 (¹),
- tytułem żądania ewentualnego, zgodnie z art. 261 TFUE i art. 143 ust. 9 rozporządzenia 2018/1046 (²) (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”) zastąpienie środka wykluczającego karą finansową lub stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji dotyczącego środka w formie publikacji;
- obciążenie EU-OSHA kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 rozporządzenia nr 966/2012 (³), zmienionego rozporządzeniem 2015/1929 (⁴) (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym mającym zastosowanie od stycznia 2016 r.”), w związku z prawem do skutecznej ochrony sądowej chronionym przez art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, z wartością państwa prawa określoną w art. 19 ust. 1 TUE, z zasadą lojalnej współpracy ustanowioną w art. 4 ust. 3 TUE oraz z art. 325 ust. 1 TFUE. Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nie jest zgodna z decyzją o zawieszeniu, którą wydał właściwy krajowy organ sądowy.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 106 ust. 7 lit. a) rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie od stycznia 2016 r. [odpowiednik art. 136 ust. 6 lit. a) rozporządzenia finansowego] oraz poważnych błędów w ocenie. Skarżąca podnosi, że w wyniku poważnych błędów w ocenie właściwy urzędnik zatwierdzający uznał, iż podjęte przez skarżącą środki naprawcze były niewystarczające, aby nie zastosować środka wykluczającego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 106 ust. 3 i ust. 7 lit. a) i d) rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie od stycznia 2016 r. w związku z zasadą proporcjonalności, ponieważ właściwy urzędnik zatwierdzający popełnił oczywiste błędy w ocenie.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 140 ust. 1 rozporządzenia finansowego (odpowiednik art. 106 ust. 16 rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie od stycznia 2016 r.), art. 140 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego [odpowiednik art. 106 ust. 17 lit. b) rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie od stycznia 2016 r.] i art. 136 ust. 3 rozporządzenia finansowego ze względu na brak uzasadnienia decyzji o publikacji.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 106 ust. 13 lit. a) rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie od stycznia 2016 r. Skarżąca podnosi, że właściwy urzędnik zatwierdzający nie ocenił zastosowania kary pieniężnej jako alternatywy dla decyzji o wykluczeniu, wobec czego należy stwierdzić nieważność decyzji z powodu braku uzasadnienia. W każdym razie wnosi ona do Sądu – w przypadku, gdyby postanowił on nie stwierdzać nieważności zaskarżonej decyzji w całości – o zastąpienie środka wykluczającego sankcją, która jest rozsądna w świetle okoliczności sprawy, zgodnie z art. 261 TFUE i art. 143 ust. 9 rozporządzenia finansowego.

-
- (¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2018/1877 z dnia 26 listopada 2018 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju i uchylającego rozporządzenie (UE) 2015/323 (Dz.U. 2018, L 307, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. 2012, L 298, s. 1).
- (⁴) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2015/1929 z dnia 28 października 2015 r. zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. 2015, L 286, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2023 r. – eClear/Komisja

(Sprawa T-127/23)

(2023/C 155/87)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: eClear AG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: R. Thomas, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianego odrzucenia w dniu 4 stycznia 2023 r. wniosku skarżącej o dostęp do dokumentów Komisji z dnia 14 września 2022 r. – sygnatura GESTDEM 2022/5489 – w celu uzyskania dostępu do wszystkich decyzji w sprawie wiążących informacji taryfowych od 2004 r.
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 2 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001 (¹)

- Żądane decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych są dokumentami w rozumieniu rozporządzenia 1049/2001.
- W decyzji w sprawie pierwotnego wniosku Komisja nie wzięła pod uwagę, że decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych zostały jej w przeszłości przesłane w formie papierowej i wszystkie one wchodzą w zakres pojęcia dokumentów, o którym mowa w rozporządzeniu nr 1049/2001.

- Komisja niesłusznie wychodzi z założenia, że nieważne decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych, do których nie ma już publicznego dostępu przez Internet, nie są dokumentami w rozumieniu rozporządzenia nr 1049/2001. Zdaniem skarżącej baza danych wiążących informacji taryfowych jako całość jest dokumentem, który może zostać udostępniony skarżącej.
- Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości poszczególne decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych są również dokumentami w rozumieniu rozporządzenia, ponieważ urzędnicy Unii mogą mieć do nich wgląd za pomocą dostępnych im narzędzi.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 42 Karty praw podstawowych

- Gdyby konstrukcja bazy danych decyzji w sprawie wiążących informacji taryfowych prowadziła do tego, że nieważne decyzje nie wchodziłyby już w zakres pojęcia dokumentów w rozumieniu rozporządzenia 1049/2001, stanowiłoby to naruszenie art. 42 karty praw podstawowych i Komisja nie mogłaby się na to powoływać.
- Ważne decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych, do których można było mieć dostęp w bazie danych, były niewątpliwie dokumentami w rozumieniu rozporządzenia 1049/2001.
- Jeżeli faktyczne działanie organu Unii – w niniejszym przypadku programowanie bazy danych – prowadziło do tego, że pewne dokumenty przestałyby wchodzić w zakres stosowania rozporządzenia 1049/2001, stanowiłoby to ingerencję w prawo dostępu do dokumentów organów. Ingerencję tę należy oceniać w świetle art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych.
- W niniejszym przypadku brak jest podstawy prawnej, która pozwalałaby Komisji na usunięcie decyzji w sprawie wiążących informacji taryfowych z zakresu stosowania karty praw podstawowych po ich wygaśnięciu.
- Ponadto nie jest jasne, jaki interes prywatny lub publiczny w rozumieniu art. 15 ust. 3 TFUE jest realizowany poprzez ingerencję w art. 42 Karty praw podstawowych.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2023 r. – Meta Platforms Ireland / Europejska Rada Ochrony Danych

(Sprawa T-128/23)

(2023/C 155/88)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Meta Platforms Ireland Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: H.-G. Kamann, F. Louis, M. Braun i A. Vallery, lawyers, P. Nolan, B. Johnston, C. Monaghan i D. Breatnach, Solicitors, D. McGrath, E. Egan McGrath i H. Godfrey, Barristers)

Strona pozwana: Europejska Rada Ochrony Danych (EROD)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wiążącej decyzji EROD nr 4/2022 w sprawie sporu wniesionego przez irlandzki organ nadzorczy w sprawie Meta Platforms Ireland Limited i jej usługi Instagram (art. 65 RODO), przyjętej w dniu 5 grudnia 2022 r., w całości lub, tytułem żądania ewentualnego, w mających znaczenie częściach, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym EROD przekroczyła swoje kompetencje wynikające z art. 65 RODO.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym EROD naruszyła art. 6 ust. 1 lit. b) RODO, dokonując zbyt wąskiej wykładni pojęcia przetwarzania niezbędnego do wykonania umowy i stosując ten błędny standard prawny w oparciu o błędną wykładnię warunków użytkowania Meta Ireland.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia przez EROD prawa do dobrej administracji ustanowionego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że EROD nie działała jako bezstronny organ.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez EROD art. 83 RODO i szeregu podstawowych zasad regulujących ustalanie grzywien na podstawie RODO.

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2023 r. – Meta Platforms Ireland / Europejska Rada Ochrony Danych**(Sprawa T-129/23)**

(2023/C 155/89)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Meta Platforms Ireland Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: H.-G. Kamann, F. Louis, M. Braun i A. Vallery, lawyers, P. Nolan, B. Johnston, C. Monaghan i D. Breatnach, Solicitors, D. McGrath, E. Egan McGrath i H. Godfrey, Barristers)

Strona pozwana: Europejska Rada Ochrony Danych (EROD)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wiążącej decyzji EROD nr 3/2022 w sprawie sporu wniesionego przez irlandzki organ nadzorczy w sprawie Meta Platforms Ireland Limited i jej usługi Facebook (art. 65 RODO), przyjętej w dniu 5 grudnia 2022 r., w całości lub, tytułem żądania ewentualnego, w mających znaczenie częściach, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym EROD przekroczyła swoje kompetencje wynikające z art. 65 RODO.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym EROD naruszyła art. 6 ust. 1 lit. b) RODO, dokonując zbyt wąskiej wykładni pojęcia przetwarzania niezbędnego do wykonania umowy i stosując ten błędny standard prawny w oparciu o błędną wykładnię warunków użytkowania Meta Ireland.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia przez EROD prawa do dobrej administracji ustanowionego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że EROD nie działała jako bezstronny organ.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez EROD art. 83 RODO i szeregu podstawowych zasad regulujących ustalanie grzywnien na podstawie RODO.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2023 r. – Nike Innovate / EUIPO – Puma (FOOTWARE)

(Sprawa T-130/23)

(2023/C 155/90)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nike Innovate CV (Beaverton, Oregon, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat R.-C. Rebling)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Puma SE (Herzogenaurach, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „FOOTWARE” – unijny znak towarowy nr 18 035 847

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 stycznia 2023 r. w sprawie R 2173/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- utrzymanie w mocy decyzji Wydziału Unieważnień EUIPO dla celów utrzymania w mocy rejestracji w całości;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Izba Odwoławcza naruszyła i błędnie zastosowała art. 59 ust. 1 lit. a) rozpatrywany w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001, ponieważ dokonała błędnej wykładni istoty właściwej cechy mogącej naruszać ten przepis.
- Izba Odwoławcza naruszyła i błędnie zastosowała art. 59 ust. 1 lit. a) rozpatrywany w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001, ponieważ nie rozpatrzyła różnych sposobów, w jakie znak towarowy mógłby być postrzegany w odniesieniu do szerokiego zakresu indywidualnych towarów i usług objętych zgłoszeniem;
- Izba Odwoławcza naruszyła i błędnie zastosowała art. 59 ust. 1 lit. a) rozpatrywany w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001, ponieważ nie rozparzyła odpowiednio, w jaki sposób znak towarowy będzie postrzegany w odniesieniu do towarów przez różne grupy konsumentów posiadających różny poziom znajomości języka angielskiego ani jaki wpływ wywarłoby to rozumienie językowe na sposób postrzegania przez nich znaku towarowego;
- Izba Odwoławcza błędnie zastosowała art. 95 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 i naruszyła art. 27 ust. 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625;

— Izba Odwoławcza naruszyła art. 95 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Postanowienie Sądu z dnia 9 marca 2023 r. – Aitana/EUIPO

(Sprawa T-355/22) ⁽¹⁾

(2023/C 155/91)

Język postępowania: hiszpański

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 8.8.2022.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL